

הסכרית

New York Times - רב המכר של ה
Sunday Times - זה

דברים שהסתרנו מהאור

בחורים טובים לא מתאהבים בבחורות רעות

לוסי סקור

מחברת רב המכר "דברים שלא התגברנו עליהם"

לוסי סקור

דברים
שהסתרו
מהאור

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: ג'ני אלעזרי להב

לוסי סקור
דברים שהסתרנו מהאור

LUCY SCORE
THINGS WE HIDE FROM THE LIGHT

Copyright © 2023. Things We Hide from the Light by Lucy Score
Published by arrangement with Bookcase
Literary Agency and The Israeli Association of Book Publishers Ltd.
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: תמר לנדאו
הגהות: יפעת קלוגר
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-98-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לזכר כריס וולר, בעלה של הקוראת, שיצר איתי קשר וביקש ממני להכניס את המילה 'מחוכים' לספר כדי לזכות בהתערבות עם אשתו. קייט, אני מקווה שתחייכי כשתמצאי את המילה בפנים.

גחלים קטנות זעירות

נאש

לסוכנים הפדרליים במשרד שלי היה מזל משתי סיבות. ראשית, האגרוף השמאלי שלי נחלש קשות מאז שירו בי. שנית, בזמן האחרון לא הצלחתי להרגיש דבר, אפילו לא כעסתי מספיק כדי להתנהג בצורה טיפשית.

"הסוכנות מבינה שיש לך עניין אישי למצוא את דנקן הוגו," אמרה הסוכנת המיוחדת סונאל איידלר מעברו השני של שולחן העבודה שלי, שם ישבה בגו מתוח וזקוף. היא הפנתה את מבטה לכתם הקפה שעל חולצתי.

היא הייתה אישה חסונה בחליפת מכנסיים, נראית כאילו נהגה לאכול נהלים לארוחת הבוקר. לאיש שלצידה, סגן מרשל ארה"ב נולן גרהם, היו שפם ומראה של גבר שנכפה עליו לעשות משהו בניגוד לרצונו. הוא גם נראה כאילו הוא מאשים אותי בכך.

רציתי להיות מסוגל להתעצבן. רציתי להרגיש משהו אחר מלבד החלל העצום והשואב המציף אותי, בלתי נמנע כמו הגאות. אבל לא היה שם כלום. רק אני והריקנות.

"אבל אנחנו לא יכולים שאתה והבחורים והבחורות שלך תסתובבו לנו בין הרגליים ויהרסו לנו את החקירה," המשיכה איידלר.

מהצד השני של הזכוכית, הסמל גרייב הופר שפך קילו סוכר לקפה שלו, בעודו נועץ מבטים חדים כתער בשני הסוכנים. מאחוריו, החלל הפתוח זמזם באנרגיה הרגילה של מחלקת משטרה בעיר קטנה. טלפונים צלצלו. מילים הוקלדו. שוטרים שירתו. והקפה היה גרוע.

כולם היו בחיים ונשמו. כולם מלבדי.

אני רק העמדתי פנים.

שילבתי את זרועותיי, מתעלם מהכאב החד בכתפי.

"אני מעריך את האדיבות המקצועית, אבל מה העניין המיוחד פה?

אני לא השוטר היחיד שחטף כדור במהלך מילוי תפקידו."

"גם לא היית השם היחיד ברשימה," אמר גרהם, פוצה את פיו

לראשונה.

הלסת שלי התהדקה. הרשימה הזאת הייתה יריית הפתיחה של

הסיוט הזה.

"אבל אתה היית המטרה הראשונה," אמרה איידלר. "השם שלך

היה ברשימה הזאת של השוטרים והמודיעים. אבל העניין פה גדול

יותר מאירוע ירי בודד. זו הפעם הראשונה שיש לנו בידיים משהו

שנוכל להדביק על אנתוני הוגו."

זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי רגש כלשהו בקולה. לסוכנת

המיוחדת איידלר היה סדר עדיפויות משלה, ותפיסת ברוך הפשע,

אנתוני הוגו, עמדה בראש הרשימה.

"אני צריכה שהתיק הזה יהיה סגור מכל הכיוונים," היא המשיכה.

"בגלל זה אנחנו לא יכולים להרשות שכל מיני מקומיים ייקחו את

העניינים לידיים שלהם. גם אם יש להם תגים. טובת הכלל מלווה

תמיד בתו מחיר."

שפשפתי את הלסת שלי והופתעתי למצוא שם יותר מרק זיפים

קצרים. גילוח לא בדיוק היה גבוה בסדר העדיפויות שלי לאחרונה.

היא הניחה שעסקתי בחקירת העניין. הגיוני בהתחשב בנסיבות.

אבל היא לא הכירה את הסוד הקטן שלי. איש לא הכיר אותנו. אולי

אני מתאושש כלפי חוץ. אולי אני לובש את המדים שלי ומגיע לתחנה

בכל יום. אבל מבפנים, לא נותר דבר. אפילו לא הרצון למצוא את

האיש האחראי לכל זה.

"מה את מצפה שהמחלקה שלי תעשה אם דנקן הוגו יחזור לפה

כדי לגרום לעוד כמה חורים בעוד כמה אזרחים? שנסתכל לצד השני?"

תהיתי.

הסוכנים החליפו ביניהם מבטים. "אני מצפה ממך שתערכך אותנו

בכל תקרית מקומית שאולי קשורה לתיק שלנו, אמרה איידלר בטון נחרץ. "בהשוואה למחלקה שלך, יש לנו כמה משאבים נוספים העומדים לרשותנו. ואין לנו מעורבות אישית."

הרגשתי הבזק של משהו בתוך הריקנות. כושה.

אני אמור להיות מעורב באופן אישי. אני אמור להיות שם בחוץ בעצמי, רודף אחרי האיש. אם לא בשבילי, אז בשביל וויילי ונעמי. הוא פגע בארוסתו של אחי ובאחייניתה ברמה אחרת, הוא חטף אותן והפחיד אותן בגלל הרשימה, שבגללה גם חטפתי שני קליעים.

אבל חלק ממני מת בתעלה ההיא באותו הלילה, ומה שנשאר ממני לא היה שווה מאבק.

"מרשל גרהם יישאר קרוב אליך לזמן מה. יפקח עין על העניינים, המשכח איידלר.

השפם לא נראה מאושר במיוחד מהרעיון, בדיוק כמוני.

"סוג מיוחד של עניינים?" שאלתי.

"כל היעדים האחרים ברשימה מקבלים הגנה פדרלית עד שנוודא שהאיום המיידני הוסר," הסבירה איידלר.

אלוהים. מהומה תפרוץ בכל העיר הדפוקה הזאת אם התושבים יגלו שסוכנים פדרליים נמצאים באזור, מצפים שמישהו יעבור על החוק. ולא הייתה לי אנרגיה למהומות.

"אני לא צריך הגנה," אמרתי. "אם לדנקן הוגו יש שני תאי מוח פנויים, הוא לא יישאר בסביבה. הוא נעלם כבר מזמן." לפחות, זה מה שאמרתי לעצמי מאוחר בלילה כשהשינה סירבה להגיע.

"עם כל הכבוד, צ'יף, אתה זה שירו בו. יש לך מזל שאתה עדיין פה," אמר גרהם כשהוא מזיז את השפם שלו בזיחות.

"מה לגבי הארוסה והאחיינית של אחי? הוגו חטף אותן. האם הן מקבלות הגנה?"

"אין לנו שום סיבה להאמין שוויילי ונעמי וויט נמצאות בסכנה כרגע," אמרה איידלר.

הכאב בכתפי הלך וגבר והתפתח לפעימות, שתאמו לאלה שבראשי. סבלתי ממחסור בשינה ובסבלנות, ואם לא אוציא מהמשרד

שלי את שני הקוצים בתחת האלה, לא בטוח שאוכל להמשיך להתנהג בצורה תרבותית.

הפעלתי את מרב הקסם הדרומי שהייתי מסוגל לו והתרוממתי מאחורי השולחן. "הבנתי. עכשיו, אם תסלחו לי, יש לי עיר שאני צריך לשרת."

הסוכנים התרוממו על רגליהם והחלפנו לחיצות ידיים נימוסיות. "אני אעריך אם תדכנו אותי בהתרחשויות. בהתחשב בזה שיש לי 'אינטרס אישי' וכל זה," אמרתי כשהם הגיעו לדלת.

"נחלוק איתך את מה שנוכל," אמרה איידלר. "נצפה גם לשיחה ממך ברגע שתזכר במשהו מזירת הירי."

"בהחלט," אמרתי מבעד לשיניים חשוקות. בהתחשב בשלישייה המנצחת, שכללה פצעים גופניים, אובדן זיכרון וריקנות חלולה, הייתי צל של האדם שהייתי.

"נראה," אמר גרהם. זה נשמע כמו איום.

חיכיתי עד שהם יעיפו את התחת שלהם מהתחנה שלי, ואז הורדתי את הז'קט שלי ממתלה המעילים. החור בכתפי מחה נמרצות כאשר דחפתי את ידי לתוך השרוול. פצע הירי בפלג גופי העליון לא היה במצב טוב יותר.

"אתה בסדר, צ'יף?" שאל גרייב כשיצאתי אל האולם הגדול.

בנסיבות רגילות, הסמל שלי היה מתעקש שאשחזר את הפגישה דקה אחר דקה, ובעקבותיו היה עורך איתי שיחת קיטורים במשך שעה על מערכת השיפוט הדפוקה. אבל מאז שירו בי וכמעט נהרגתי, כולם עשו כמיטב יכולתם והתייחסו אליי בכפפות של משי.

אולי לא הצלחתי להסתיר את המצב שלי טוב כמו שחשבתי.

"בסדר," אמרתי בקול קשוח יותר משהתכוונתי.

"אתה יוצא?" הוא שאל.

"כן."

שוטרת הסיור החדשה והנלהבת זינקה מכיסאה כאילו היה מדובר במטען נפץ. "אם אתה רוצה ארוחת צוהריים, אני יכולה להביא לך משהו מדינו, צ'יף," היא הציעה.

טאשי באנרגי, שנולדה וגדלה בנוקמאאוט, הייתה בשר טרי מבית

הספר לשוטרים. כעת, נעליה הבהיקו ושיערה הכהה היה משוך לאחור בפקעת מוקפדת על פי כל התקנות המחמירות. אבל לפני ארבע שנים, כשהייתה תיכוניסטית, קיבלה דו"ח אחרי שעברה, רכובה על סוס, דרך חלון הגישה לרכבים של דוכן מזון מהיר. מרבית אנשי הצוות במחלקה עברו על החוק בשלב זה או אחר כשהיו צעירים, מה שהקנה משמעות יתרה לכך שבחרנו לציית לחוק ולא לעקוף אותו. "אני יכול להביא בעצמי את ארוחת הצוהריים הדפוקה שלי," התפרצתי.

פניה נפלו לרגע ואז היא התאוששה, גורמת לי להרגיש כאילו בעטתי בכלבלב. פאק. אני הופך להיות אחי.

"אבל תודה על ההצעה," הוספתי בקול קצת פחות מרוגז. נהדר. עכשיו אני אצטרך לעשות משהו נחמד. שוב. לעשות עוד מחווה של סליחה-שאני-כזה-מניאק, שאין לי אנרגיה אליה. עד עכשיו, השבוע כבר הספקתי לקנות קפה, סופגניות ו – אחרי אובדן עשתונות מביך במיוחד הנוגע לווסת המזגן באולם – גם חטיפים מחנות הנוחות בתחנת הדלק.

"אני יוצא לפיזיותרפיה. אחזור עוד שעה או משהו." במילים אלה, יצאתי למסדרון וצעדתי נמרצות אל היציאה, כאילו מחכה לי פגישה, רק למקרה שמישהו יעלה על דעתו לפתוח איתי בשיחה.

אטמתי את מוחי וניסיתי להתמקד במה שקורה ממש מולי. הסתיו של וירג'יניה, במלוא עוצמתו, הכה בי, כשפילסתי את דרכי דרך דלתות הזכוכית של המרכז העירוני נוקס מורגן. השמש בהקה בשמיים כל כך כחולים עד שעניי כאבו. העצים התוחמים את הרחוב הפגינו לראווה את יופיים, עליהם הירוקים מתחלפים בצבעי ארגמן, צהוב וכתום. דלועים וחבילות חציר כיכבו בחלונות הראווה במרכז העיר.

העפתי מבט לעבר הנהמה הבוקעת מאופנוע חולף, וזיהיתי את הרווי לית'גו הרוכב עליו. הקסדה שלו הייתה מעוטרת בקרני שטן ושלד מפלסטיק נקשר בזקיפות למושב מאחוריו.

הוא הרים את ידו בברכת שלום, לפני שפרץ בנסיעה מהירה

לאורך הרחוב, כשהוא נוהג לפחות חמישה-עשר קילומטרים בשעה מעל המהירות המותרת. תמיד מותח את גבולות החוק. הסתיו היה תמיד העונה המועדפת עליי. התחלות חדשות. בחורות יפות בסוודרים רכים. עונת הכדורגל. נשפים בבתי הספר התיכונים. לילות קרים שהפכו חמימים יותר בעזרת ויסקי ומדורות. אבל הכול היה שונה עכשיו. אני השתניתי. מכיוון ששיקרתי לגבי הפיזיותרפיה, לא יכולתי להרשות לעצמי שיראו אותי אוכל ארוחת צוהריים במרכז העיר, אז נסעתי הביתה. אני אכין כריך שלא ארצה לאכול, אשב בבדידות, אנסה למצוא דרך לעבור את שאר היום בלי להתנהג יותר מדי כמו שמוק. הייתי צריך להתאפס על עצמי. זה לא היה קשה כל כך להעביר ניירות מצד לצד ולהופיע פה ושם בדמות חסרת התועלת שהייתי עכשיו.

"בוקר, צ'יף." טלולה סנט ג'ון, המכונאית המקומית שלנו והשותפה בבית הקפה 'רב', בירכה אותי, כשחצתה את הכביש ממש מולי, לא במעבר החציה. צמותיה הארוכות השחורות נאספו מעל כתף מעילה. בידה האחת אחזה שקית מצרכים, ובידה השנייה כוס קפה, שככל הנראה הכין בעלה.

"בוקר, טאשי."

הבילוי המועדף בנוקמאוט היה להתעלם מהחוק. בעוד אני דבקתי בשחור-לבן, לפעמים נדמה היה ששאר האנשים סביבי חיו רק באפור. העיר שלי, שיוסדה על ידי פורעי חוק, לא ממש הקפידה על חוקים ותקנות. במשך יותר מעשרים שנה, הצ'יף הקודם התעלם בשמחה מאזרחים שעברו על החוק, והתמקד בעיקר בצחצוח התג שלו המשמש סמל סטטוס, ובניצול העמדה שלו להפקת רווחים אישיים.

אני הייתי הצ'יף כבר כמעט חמש שנים. העיר הזאת הייתה הבית שלי, התושבים היו בני משפחתי. ללא ספק נכשלתי במלאכתי, לא לימדתי אותם לכבד את החוק. וכעת, היה זה רק עניין של זמן, לפני שיבינו שאני כבר לא מסוגל להגן עליהם.

הטלפון שלי צפצף בכיסי והושטתי אליו את ידי השמאלית, לפני

שזוכרתי שאני כבר לא שומר אותו בצד הזה. פלטתי קללה והוצאתי אותו בידי הימנית.

נוקס: תגיד לסוכנים שהם יכולים לנשק בתחת שלי, בתחת שלך ובתחת של כל העיר הדפוקה הזאת, אם הם כבר בעניין.

ברור שאחי ידע על הסוכנים. ההתראה ודאי נשמעה מייד בשנייה שהמכונית שלהם חלפה ברחוב מיין. אבל לא הייתי מוכן לנהל שיחה בנושא. בעצם, לא הייתי מוכן לעשות שום דבר. הטלפון צלצל בידי.

נעמי.

לפני זמן לא רב הייתי להוט בטירוף לענות לשיחה הזאת. היה לי משהו אל המלצרית החדשה בעיר, שסבלה מרצף של מזל רע. אבל במקום זאת, היא התאהבה, באופן בלתי מוסבר, באחי הממורמר וההרגן. ויתרתי על ההידלקות – בקלות רבה יותר משחשבת – אבל נהניתי מכעסו של נוקס, בכל פעם שאשתו לעתיד בדקה מה שלומי.

עם זאת, עכשיו, זה הרגיש כמו עוד מטלה שאני לא מסוגל להתמודד איתה.

התעלמתי מהשיחה כשהלכתי מסביב לפינה ונכנסתי לרחוב שלי. "בוקר, צ'יף," קראה ניסי כשהיא גוררת את השלט המצויר של הפיצרייה מחוץ לדלת הקדמית. המקום של דינו נפתח באחת-עשרה בבוקר על השנייה, שבעה ימים בשבוע. זאת אומרת שהצלחתי להחזיק מעמד רק ארבע שעות לתוך יום העבודה לפני שהייתי חייב להימלט. שיא חדש.

"בוקר, ניס," אמרתי בחוסר התלהבות.

רציתי להגיע הביתה ולסגור את הדלת. להשאיר מאחוריי את העולם בחוץ ולשקוע לתוך החשכה. לא רציתי לעצור ולנהל שיחה כל שני מטרים.

"שמעתי שהסוכן עם השפם נשאר בסביבה. אתה חושב שהוא ייהנה להיות במוטל?" היא שאלה, זיק מרושע בעיניה.

האישה הייתה רכלנית ממושקפת ומכורה לגומי לעיסה שפטטה עם חצי מתושבי העיר בכל משמרת. אבל היה משהו בדבריה. המוטל של נוקמאאוט היה החלום הרטוב של כל פקח בריאות. הפרות של כל עמוד בחוברת התקנים. מישהו היה צריך לקנות מהם את המקום הארוך ולהרוס אותו עד היסוד.

"מצטער, ניס. חייב לענות על זה," שיקרתי, ממקם את הטלפון שלי ליד האוזן ומעמיד פנים שיש לי שיחה.

ברגע שהיא חזרה פנימה, החזרתי את הטלפון לכיס ועשיתי במהירות את הדרך לכניסה של הבניין שלי.

ההקלה שלי הייתה קצרת מועד. הדלת לגרם המדרגות, שגולפה בעץ בתוספת זכוכית עבה, הוחזקה פתוחה לרווחה באמצעות ארגז אחסון שעליו שורבטה המילה *תיקיות*.

בזמן שבחנתי את הארגז, פסעתי פנימה.

"בן זונה דפוק!" קול של אישה, שלא היה שייך לשכנה המבוגרת שלי, הדהד מלמעלה.

הסתכלתי למעלה בדיוק כשתרמיל גב שחור ומהודר התגלגל במדרגות לעברי, כמו קטר שירד מהמסילה. באמצע גרם המדרגות, זוג רגליים ארוכות ודקות תפס את תשומת ליבי.

הן היו מכוסות בטייטס ירוק, והנוף רק הלך והשתפר. הסוודר האפור והפלומתי היה קצר וסיפק הצצה אל העור הרך והשזוף מעל השרירים המתוחים המדגיש חמוקיים רכים. אבל הפנים דרשו את מרב תשומת הלב. עצמות לחיים מסותתות. עיניים גדולות וכהות. שפתיים מלאות משורבכות ברוגז.

השיער שלה – כהה כל כך עד שהוא היה כמעט שחור – היה מעוצב בתסרוקת קצרה ושובבה ונראה כאילו מישהו בדיוק העביר בתוכו את אצבעותיו. אצבעותיי נמתחו בצירי גופי.

אנג'לינה סולוויטה, מוכרת יותר בתור לינה או האקסית של אחי מלפני עידינים, הייתה מהממת למראה. והיא הייתה בחדר המדרגות שלי.

זה לא היה מבשר טובות.

התכופתי והרמתי את התיק שלרגליי.

"סליחה שזרקתי עליך את התיק שלי," היא קראה ונאבקה לגלגל מזוודה גדולה במעלה המדרגות האחרונות. לא היו לי שום תלונות לגבי הנוף, אבל בהחלט היו לי דאגות רציניות לגבי סיכויי לשרוד שיחת חולין. בקומה השנייה היו שלוש דירות: שלי, של גברת טווידי ודירה אחת פנויה וריקה צמודה לשלי. האלמנה המבוגרת שגרה מולי והייתה חסרת כל כבוד לפרטיות ומרחב אישי, סיפקה לי המון תעסוקה. לא הייתי מעוניין בעוד הסחות דעת בבית. גם לא כשהן נראות כמו לינה. "את עוברת לפה?" קראתי לעברה, כשהיא הופיעה מחדש על קצה המדרגות. המילים נשמעו מאולצות, קולי מתוח. היא הפנתה אליי את אחד מהחיוכים הסקסיים הקטנים שלה. "כן. מה יש לארוחת ערב?"

צפיתי בה עולה במדרגות בריצה, ואז נעצרת במהירות ובחן. "אני חושב שתצליחי להשיג משהו טוב יותר ממה שיש לי להציע." לא הייתי במכולת כבר... אוקיי, לא יכולתי לזכור מתי הייתה הפעם האחרונה שלקחתי סיכון ונכנסתי למכולת של גרובר כדי לקנות אוכל. חייתי ממשלוחי אוכל כשנזכרתי לאכול. לינה נעצרה במדרגה האחרונה, יוצרת קשר עין וסוקרת אותי באיטיות. החיוך הפך לחיוך מלא. "אל תמכור את עצמך בזול, תותח-על."

היא קראה לי ככה לראשונה לפני כמה שבועות, כשהיא ניקתה את התפרים שלי שהזדהמו, בזמן שהצלתי את התחת של אחי. באותו הזמן, הייתי צריך לחשוב על מבול הניירת שאהיה חייב להתמודד איתו כתוצאה מהחטיפה והירי שבעקבותיה. במקום זאת, ישבתי שעון על הקיר, דעתי מוסחת משלוותה של לינה, מידיה היעילות ומהניחוח הנקי והרענן שלה.

"את מפלרטט איתי?" לא התכוונתי לפלוט את זה, אבל בשלב הזה לא נותרו לי אנרגיות לצנזורה עצמית. לפחות לא אמרתי לה שאני אוהב את הריח של נוזל הכביסה שלה.

היא זקרה גבה. "אתה השכן החדש החתיך שלי, מפקד המשטרה והאח של האקס שלי מימי הקולג'."

היא רכנה קצת קרוב יותר, וזיק בודד של משהו חמים התעורר בבטני. רציתי להיאחז בו, ללפות אותו בידיי עד שיפשיר את דמי הקפוא.

"אני ממש אוהבת רעיונות גרועים, גם אתה?" חיוכה היה מסוכן עכשיו.

האני הישן היה מדליק מייד את הקסם שלו. נהנה מפלירט נחמד. מעריך את המשיכה ההדדית. אבל אני כבר לא האיש הזה. החזקתי את רצועת התיק שלה. אצבעותיה הסתבכו בשלי כשהיא הושיטה את ידה אליו. יצרנו קשר עין ומבטינו ננעלו. הניצוץ הזה הוכפל והתרבה והפך לתריסר גחלים קטנות וזעירות, כמעט מספיק כדי שאיזכר מהי ההרגשה כשמרגישים.

כמעט.

היא הסתכלה עליי בכוונה. עיניה, בצבע חום-ויסקי, הציצו לתוכי כאילו אני ספר פתוח.

שחררתי את אצבעותיי מאחיזתה. "כמה אמרת שאת עובדת?" שאלתי. היא הזכירה את הנושא בעבר, קראה לזה משעמם, שינתה את נושא השיחה. אבל היו לה עיניים שלא החמיצו דבר והייתי סקרן לדעת איזו עבודה מאפשרת לה להסתובב בשומקום, בוורג'יניה, למשך שבועות בכל פעם.

"ביטוח," היא אמרה, מרימה את התרמיל על כתף אחת. איש מאיתנו לא זו. אני, כי הגחלים האלה היו הדבר הטוב היחיד שהרגשתי זה שבועות.

"איזה סוג של ביטוח?"

"למה? אתה מחפש לקנות פוליסת ביטוח חדשה?" היא הקניטה אותי והתחילה להתרחק.

אבל רציתי שהיא תישאר קרובה. הייתי צריך שתנפנף על הגחלים הלוחשות האלה, שתראה אם יש בפנים משהו ששווה להדליק.

"את רוצה שאני אסחוב את זה?" הצעתי, מרים את אגודלי לעבר ארגו התיקיות הנשען על הדלת.

החיוך נעלם. "אני מסתדרת", היא אמרה בזריזות, מתחילה לחלוף על פניי.

חסמתי את דרכה. "גברת טווידי תעשה לי את המוות אם תגלה שגרמתי לך לסחוב את הארגז הזה במדרגות," התעקשתי. "גברת טווידי?"

הצבעתי כלפי מעלה. "ג'. היא יצאה לבלות עם קבוצת מרימי המשקולות שלה. אבל את תפגשי אותה ממש בקרוב. היא תדאג לזה." "אם היא יצאה, היא לא תדע שהחמרת את פצעי הירי שלך כשהתעקשת לסחוב ארגז במעלה המדרגות," ציינה לינה. "המצב שלהם משתפר?" "כן," שיקרתי.

היא המהמה וזקרה שוב את הגבה הזו. "באמת?" היא לא האמינה לי. אבל כמיהתי לרסיסי הרגש הזעירים האלה הייתה כל כך חזקה, כל כך נואשת, לא היה לי אכפת. "בריא כמו שור," התעקשתי.

שמעתי צלצול וראיתי הבזק של רוגז, כשלינה שלפה את הטלפון שלה מאיזה כיס מוסתר במותן הטייטס שלה. זה היה רק בחטף אך קלטתי את 'אימא' על המסך לפני שהיא לחצה על 'דחיית שיחה'. נראה כאילו שנינו נמנעים מהמשפחות שלנו.

לקחתי את הסיכון והשתמשתי בהסחת הדעת שלה כדי להרים את הארגז, כשאני בוחר להשתמש בזרועי השמאלית. הכתף שלי רעדה ופרץ קר של זיעה שטף את גבי. אבל ברגע ששוב יצרתי איתה קשר עין, הניצוצות חזרו.

לא ידעתי מה זה, ידעתי רק שהייתי זקוק לזה. "אני רואה שהעקשנות של המורגנים עברה בירושה גם אליך, בדיוק כמו אצל אחיך," היא ציינה, דוחפת את הטלפון שלה חזרה לכיסה. היא שלחה אליי עוד מבט בוחן ואז הסתובבה והחלה לעלות במדרגות.

"אפרופו נוקס," אמרתי, נאבק לשמור על קול ניטרלי, "אני מבין שאת ב'2ב'?" הבניין היה שייך לאחי, כולל הבר והמספרה ששכנו בקומה הראשונה.

"כן, עכשיו כן. עד עכשיו הייתי במוטל", היא אמרה.
שלחתי תפילת הוריה על כך שהיא עלתה במדרגות לאט יותר
משירדה בהן.

"אני לא מאמין שהצלחת לשרוד שם כל כך הרבה זמן."
"הבוקר ראיתי חולדה הולכת מכות עם ג'וק בגודל של חולדה. זה
היה הקס האחרון," היא אמרה.

"היית יכולה לגור אצל נוקס ונעמי," אמרתי, מאלץ את המילים
לפני שלא נותר בי עוד אוויר לנשימה. לא הייתי בכושר והתחת
המעוצב הזה שלה בטייטס האלה לא עזר לסיבולת הלב-ריאה שלי.

"אני אוהבת את הפרטיות שלי," היא אמרה.
הגענו לקצה המדרגות, והלכתי בעקבותיה לדלת הפתוחה שליד
הדירה שלי כשנהר של זיעה קפואה הזדחל במורד גבי. הייתי ממש
חייב לחזור להתאמן במכון. אם אני עומד להיות גווייה מהלכת
בשארית חיי, כדאי שלפחות אוכל לנהל שיחה כשאני עולה במדרגות.
לינה שמטה את התרמיל בתוך הדירה לפני שהסתובבה לקחת
ממני את הארגז.

שוב האצבעות שלנו נגעו אלה באלה.
שוב הרגשתי משהו. לא רק את הכאב בכתף ואת הריקנות בחזה.
"תודה על העזרה," היא אמרה, ולקחה ממני את הארגז.
"אם את צריכה משהו, אני ממש בדלת ליד," אמרתי.
השפתיים האלה התעקלו מעט. "טוב לדעת. להתראות, תותח-
על."

גם אחרי שסגרה את הדלת נשארתי שתול במקום, מחכה עד
שהגחלת הלוחשת האחרונה שבי תתקרו.

טקטיקת הימנעות

לינה

סגרתי את דלת הכניסה החדשה שלי על כל המטר שמונים ושישה של נאש מורגן הפצוע והמדוכדך.

"שלא תעזי אפילו לחשוב על זה," מלמלתי לעצמי.

בדרך כלל לא היה אכפת לי לקחת סיכון, לשחק עם קצת אש. וזה היה בדיוק מה שיקרה אם אכיר מקרוב את הקדוש הלוהט, כפי שהנשים בנוקמאאוט כינו אותו. אבל היו לי דברים דחופים יותר לעשות מאשר לפלרטט ולהבריה את העצב שנאש עטה עליו כמו גלימה.

פצוע ומדוכדך, חשבתי שוב כשסחבתי את התיקיות שלי בחדר.

לא הופתעתי מכך שנמשכתי אליו. אומנם העדפתי סגנון חיים של ליהנות מהם ולזרוק אותם, אבל לא היה משהו שנהניתי ממנו יותר מאשר אתגר טוב. וזה בדיוק מה שיהיה הניסיון לחדור את החזות החיצונית הזו, הניסיון להבין את הסיבה לצללים בעיני הגיבור העצובות שלו.

אבל נאש עשה רושם של הטיפוס שרוצה להתמסד, ואני הייתי אלרגית למערכות יחסים.

ברגע שהראית עניין במישהו, הוא יכול לחשוב שיש לו זכות להגיד לך מה לעשות ואיך לעשות את זה, שני הדברים השנואים עליי. אהבתי לבלות, את הריגוש שבמרדף. נהניתי לשחק עם חלקי הפאזל עד שהרכבתי את התמונה השלמה, ואז לעבור לפאזל הבא. בין לבין, אהבתי להיכנס לדירה שלי, עם כל החפצים שלי, להזמין את

האוכל שאני אוהבת, בלי שאצטרך להתווכח עם מישהו מה לראות בטלוויזיה.

הנחתי את הארגז על שולחן האוכל הקטנטן שלי ובחנתי את ממלכתי החדשה.

לדירה היה פוטנציאל. יכולתי להבין למה נוקס השקיע בכניין. הוא מעולם לא היה מישהו שיפספס פוטנציאל שהוסתר מתחת למעטה מבורדק. תקרות גבוהות, רצפות עץ בלויים, חלונות גדולים המשקיפים על הרחוב.

הסלון היה מרוהט בספה פרחונית דהויה שהוצבה מול קיר אבנים ריק, שולחן אוכל קטן אך מוצק עם שלושה כיסאות וסוג כלשהו של מערכת מדפים שנבנתה מארגזים ועמדה מתחת לחלונות הפונים לחזית.

המטבח, שהיה תחום בקיר גבס ונראה כמו קופסה קטנה, היה מעוצב כמו לפני עשרים שנה. לא ממש בעיה כי אני לא מבשלת. הציפוי של הדלפקים היה צהוב צעקני, תקופת הזוהר שלו, אם בכלל הייתה לו כזאת, עברה מזמן. אבל היו שם מיקרוגל ומקרר מספיק גדול כדי לאחסן משלוחי אוכל ושישיית בירות, אז זה בהחלט יתאים לי.

חדר השינה היה ריק מלבד ארון גדול, שבניגוד למטבח היה כהחלט דרוש לי ולאובססיית הבגדים שלי. חדר האמבטיה הצמוד היה בעיצוב וינטאג' מקסים, עם אמבטיה העומדת על ארבע רגליים וכיור פשוט ולא שימושי לחלוטין, עם אפס מקום לכל אוסף מוצרי האיפור והטיפוח שלי.

נשפתי אוויר. אם הספה בסלון תהיה נוחה, אוכל אולי לדחות את ההחלטה על קניית מיטה. לא ידעתי עוד כמה זמן אישאר פה, כמה זמן ייקח לי עד שאמצא את מה שאני מחפשת.

קיוויתי בכל מאודי שזה לא ייקח זמן רב.

צנחתי על הספה, מתפללת שהיא תהיה נוחה.

היא לא הייתה.

"למה אתה מעניש אותי?" שאלתי את התקרה. "אני לא אדם רע. אני עוצרת במעברי חציה. אני תורמת לנזקקים. אני אוכלת את הירקות שלי. מה עוד אתה רוצה?"

היקום לא ענה.

נאנחתי בקול וחשבתי על הבית שלי באטלנטה. הייתי רגילה לחיים לא קלים במסגרת העבודה שלי. החזרה משהות ממושכת במוטל של שני כוכבים תמיד גרמה לי להעריך את הסדינים היקרים שלי, את הספה המעוצבת שלי ואת המלתחה שלי, המאורגנת להפליא.

הפעם, השהות הממושכת הזאת, הפכה כבר למגוחכת. וככל שנשארתי בעיר יותר זמן, בלי פסק זמן או רמז או אור בקצה המנהרה, נעשיתי יותר עצבנית. לכאורה, אולי זה נראה שאני ילדה פראית ואימפולסיבית. אבל במציאות רק פעלתי לפי התוכנית שהחלטתי עליה לפני זמן רב. הייתי סבלנית והגיונית, והסיכונים שלקחתי היו – כמעט תמיד – מחושבים.

אבל שבועות על שבועות בעיר קטנטנה, הנמצאת במרחק של שלושים ושמונה דקות מחנות ספורה הכי קרובה, בלי כל סימן שעליתי על הדרך הנכונה, החלו להתיש אותי. זה מסביר את השיחה עם התקרה.

הייתי מושעממת ומתוסכלת, שילוב מסוכן, שמנע ממני להתעלם מהספק המנקר בראשי שאולי סוג העבודה הזה כבר לא מהנה כמו בעבר. הספק הזה התפשט באורח פלא כשהמצב הידרדר במהלך העבודה האחרונה שלי. עוד משהו שלא רציתי לחשוב עליו.

"אוקיי, יקום," אמרתי שוב לתקרה. "אני צריכה שמשו אחד יצליח. רק אחד. כמו נעליים במבצע או, אני לא יודעת, מה לגבי איזו פריצת דרך בתיק הזה לפני שאני יוצאת מדעתי?"

הפעם הזאת, היקום ענה לי בשיחת טלפון.

היקום מניאק.

"היי, אימא," אמרתי במידה שווה של רוגז וחיבה.

"הנה את! דאגתי." בוני סולוויטה לא נולדה טיפוס דאגני, אבל היא נענתה לעול שהופל עליה במסירות נלהבת. חסרת יכולת לשבת במקום במהלך השיחות היומיות האלה, ירדתי מהספה המגושמת והלכתי לעבר השולחן. "סחבתי משהו במדרגות," הסברתי.

"את לא מגזימה, נכון?"

"זו הייתה רק מזוודה אחת ורק קומה אחת של מדרגות," אמרתי, פותחת את המכסה של ארגז התיקיות. "מה אתם עושים?" ניתוב השיחה חזרה אליהם שמר על יחסים תקינים עם הוריי. "אני בדרך לישיבת שיווק, ואבא שלך איפשרו מתחת למכסה המנוע של המכונית הארוורה הזאת," היא אמרה.

אימא שלי לקחה הפוגה ארוכה יותר מהנדרש מעבודתה כמנהלת שיווק כדי שתוכל לחנוק אותי מרוב דאגה עד שעברתי ללמוד בקולג', במרחק שלוש מדינות מהם. מאז, היא חזרה למעגל העבודה וטיפסה בסולם הדרגות עד שמונתה לתפקיד מנהלת בארגון בריאות לאומי.

אבא שלי, הקטור, פרש לפני חצי שנה מעבודתו כשרכב. 'המכונית הארוורה הזאת', הייתה המוסטנג הזקוקה-נואשות-לטיפול-אוהבו-מסור פאסטבק 1968 שקניתי לו בהפתעה ליום הולדתו לפני שנתיים, באדיבות צ'ק בונוס גדול ושמן מהעבודה. הייתה לו מכונית דומה כשהיה רווק צעיר וחתך באילינוי, עד שהחליף אותה בטנדר מפואר כדי להרשים בת של חוואי. אבא התחתן עם בתו של החוואי – אימי – ובעשורים שלאחר מכן המשיך להתגעגע למכוניתו.

"הוא כבר הצליח לגרום לה לנסוע?" שאלתי. "עדיין לא. בארוחת הערב אתמול, הוא שעמם אותי למוות בהרצאה של עשרים דקות על קרבורטורים. אז שעממתי אותו למוות בחזרה בהסבר על שינוי הפרסומות שלנו בהתאם לדמוגרפיה של התפשטות הפרברים בחוף המזרחי," הסבירה אימא בזיחיות. צחקתי. להורים שלי הייתה מין מערכת יחסים כזו שבה לא משנה כמה הם היו שונים זה מזו, לא משנה כמה זמן הם היו נשואים, הם עדיין היו המעריצים הכי גדולים האחד של השנייה... וגם המעצבנים הכי גדולים.

"זה מאוד אופייני לשינכם," אמרתי. "עקביות היא שם המשחק," אמרה אימא. שמעתי מישהו שואל שאלה מהירה בקצה השני של הקו. "לך על הגרסה השנייה בשביל המצגת. עשיתי בה כמה שינויים

אתמול בלילה. אה, ותביא לי בקבוק פלגרינו לפני שאתה הולך, בסדר? תודה." אימא כחכחה בגרונה. "סליחה על זה, מתוקה."
ההבדל בין קולה הניהולי לבין קולה האימהי היה מקור בלתי נדלה לבידור בשבילי.

"אין בעיה. את אשת עסקים עסוקה."
אבל לא עסוקה מכדי לבדוק מה שלום הבת שלה בימים קבועים. כן. בין הלו"ז הלחוצן-פחד של אימא והרצון של הוריי לדעת שאני בסדר, דיברתי עם אחד מהם כמעט מדי יום. אם אני נמנעת מהם לזמן ארוך מדי, הם עלולים להופיע, בלי כל התראה מוקדמת, על סף דלתי, כפי שכבר עשו בעבר.

"את עדיין בווינגטון, נכון?" היא שאלה.
נרתעתי, בידיעה מה עומד להגיע. "בסביבה. זו עיירה קטנה צפונית לווינגטון."

"עיירות קטנות הן המקום שבו נשות מקצוע עסוקות מפותות על ידי איש עסקים מקומי ומחוספס. אהה! או, שריף. כבר פגשת את השריף המקומי?"

לפני כמה שנים, עמיתה מהעבודה גרמה לאימא להתמכר לרומנים רומנטיים. הן יצאו יחד לחופשה שנתית, שתמיד כללה גם אירוע של חתימה על ספרים אי שם. עכשיו אימא מצפה שהחיים שלי יהפכו לעלילה של קומדיה רומנטית.

"מפקד המשטרה המקומית," תיקנתי. "ובעצם, הוא גר ממש בדלת ליד."

"אני מרגישה הרבה יותר טוב כשאני יודעת שיש שומר חוק בדירה לידך. מלמדים אותם הנשמה מפה לפה, את יודעת."
"וגם כל מיני כישורים מיוחדים אחרים," אמרתי ביובש, מנסה לא להתרגז.

"הוא פנוי? חמוד? נורות אזהרה?"
"אני חושבת. בעצם, בטוח שכן. ואני לא מכירה אותו מספיק טוב כדי לזהות נורות כאלה. הוא האח של נוקס."
"אה."

אימא הצליחה להשחיל הרבה משמעות לתוך הברה אחת. ההורים

שלי מעולם לא פגשו את נוקס. הם רק ידעו שיצאנו כשלמדתי בקולג' – לתקופה מאוד קצרה – ושנשארוני מיוודדים מאז. אימא האשימה אותו בטעות בכך שבתה בת השלושים ושבע עדיין רווקה ופנויה.

זה לא שהיא הייתה נואשת לחתונה ונכדים. זה שההורים שלי לא ינשמו לרווחה עד שמישהו בחיי ייקח עליו את התפקיד של המגן המוראג. לא הייתה כל חשיבות לכך שנעשיתי אישה בוגרת ועצמאית. כשביל אימא ואבא שלי, עדיין הייתי נערה בת חמש-עשרה במיטת בית חולים.

"את יודעת, אבא שלך ואני בדיוק חשבנו לצאת לסוף שבוע. אנחנו יכולים לקפוץ על טיסה ולבקר אותך בסוף השבוע."
הדבר האחרון בעולם שהייתי צריכה זה את הוריי מסתובבים בעיר כשאני מנסה לעבוד.

"אני לא יודעת כמה זמן אישאר פה בעיירה," אמרתי בדיפלומטיות. "יש סיכוי טוב שאחזור הביתה בקרוב." לא סביר, אלא אם כן אגלה משהו שיוביל את התיק לכיוון חדש. ובכל זאת, לפחות זה לא היה שקר גמור.

"אני לא מבינה איך ניהול הכשרות ארגוניות יכולה להיות עבודה בלי תאריך יעד מוגדר," הרהרה אימי. למרבה המזל, לפני שהייתי צריכה להמציא תשובה הגיונית, שמעתי עוד הערה עמומה בצד השני של הקו. "אני חייבת לזוז, מתוקה. הישיבה מתחילה. בכל מקרה, תעדכני אותי מתי את חוזרת לאטלנטה. אנחנו נטוס לבקר אותך לפני חג המולד. אם נתזמן את זה נכון, נוכל לבוא איתך לפגישה שלך."

כן. כי התכוונתי ללכת לפגישה עם הרופא יחד עם הוריי. ברור. "נדבר על זה בפעם אחרת," אמרתי.

"אני אוהבת אותך, מתוקה."

"גם אני אותך."

ניתקתי את השיחה ופלטתי אנחה שהסתיימה בגניחה. גם ממרחק מאות קילומטרים, אימי עדיין הצליחה לגרום לי להרגיש כאילו היא מחזיקה כרית על פניי.

נשמעה דפיקה בדלת ושלחתי לעברה מבט מודאג, תוהה אם אימא שלי נמצאת בצד השני, מבקשת להפתיע אותי.

אבל אז הגיעה חבטה, שנשמעה כמו מגף מעוצבן בכסיס הדלת שלי. בעקבותיה הגיע קול זועף, "תפתחי, לינה. החרא הזה כבר".

חציתי את החדר ופתחתי לרווחה את הדלת כדי למצוא את נוקס מורגן, נעמי, ארוסתו היפה, והאחינית של נעמי, וויילי, עומדים במסדרון.

נעמי חייכה, מחזיקה צמח שתול בעציץ חרס. נוקס נראה מעוצבן, סוחב מה שנראה כמו מאה קילו של סדינים ושמיכות. וויילי החזיקה שתי כריות ונראתה משועממת.

"אז זה מה שקורה כשאני עוזבת את מוטל הג'וקים? אנשים מתחילים להגיע ללא שום הודעה מראש?" שאלתי.

"זוזי." נוקס פילס את דרכו על פניי, מכוסה כולו בשמיכת פוך בצבע בז'.

"סליחה שאנחנו מתפרצים ככה אבל רצינו להביא לך מתנות לבית החדש שלך," אמרה נעמי. היא הייתה ברונטית גבוהה, והמלתחה שלה הורכבה בעיקר מבגדים מאוד נשיים. כולה הייתה רכה: שיערה הגלי, הסוודר שמעל שמלתה ארוכת השרוולים, העוטפת את חמוקיה הנדיבים, הדרך שבה העריכה את התחת המאוד נחמד של הארוס שלה, שהלך לעבר חדר השינה שלי.

ישבנים מוצלחים הם תורשתיים במשפחת מורגן. לדברי אימא של נעמי, אמנדה, התחת של נאש במדים נחשב אוצר מקומי.

וויילי חצתה את סף הדלת. שיערה הבלונדיני נקשר לאחור בקוקו והציג לראווה גוונים כחולים זמניים. "הינה," היא אמרה, דוחפת לעברי את הכריות.

"תודה, אבל אני לא באמת עוברת לגור פה," ציינתי, משליכה את הכריות על הספה.

"לנוקמאוט יש דרך להפוך לבית," אמרה נעמי, מושיטה לי את העציץ.

היא אמורה לדעת. היא הגיעה לפה לפני כמה חודשים מתוך

מחשבה שתעזור לאחותה התאומה להתאושש מבלגן שנקלעה אליו, ומצאה את עצמה מושלכת לבלגן משלה. תוך כמה שבועות, נעמי הפכה להיות אפוטרופוסית לאחייניתה, עבדה בשתי עבודות, נחטפה וגרמה לנוקס 'נגד זוגיות' מורגן להתאהב בה.

הם גרו בבית גדול בשולי העיירה, מוקפים בכלבים ובכני משפחה, מתכננים את החתונה שלהם. רשמתי לעצמי לערוך יום אחד היכרות בין אימא שלי לנעמי. אימא תצא מדעתה לנוכח הסוף הטוב שמתרחש במציאות.

נוקס חזר מחדר השינה בידיים ריקות. "ברוכה הבאה. המיטה מגיעה אחר הצהריים."

מצמצתי. "קניתם לי מיטה?"

"תתמודדי עם זה," הוא אמר, מחליק זרוע סביב כתפיה של נעמי ומושך אותה לצידו.

נעמי נעצה את מרפקה בכטנו. "תהיה מנומס."

"לא, הוא נהם.

הם היו תמונה יפה. האיש המזוקן, הגבוה, המקועקע והזועף והברונטית המלאה והעליזה.

"מה שהוויקינג מתכוון לומר זה שאנחנו שמחים שאת נשאת איתנו פה בעיירה, וחשבנו שמיטה תהפוך את השהות שלך לנוחה יותר," תרגמה נעמי.

וויילי צנחה על אחת הכריות שעל הספה. "איפה הטלוויזיה?" היא שאלה.

"עדיין אין לי. אבל כשאשיג כזאת, אתקשר אלייך שתעזרי לי לחבר אותה, וויי."

"חמישה-עשר דולר," היא אמרה, תוחבת את ידיה מאחורי ראשה. הילדה הייתה גאון אלקטרוניקה ולא הייתה לה שום בעיה להרוויח קצת כסף מהכישורים שלה.

"וויילי," אמרה נעמי ברוגז.

"מה? אני נותנת לה את ההנחה לחברים ובני משפחה."

ניסיתי להיזכר אם הייתי אי פעם קרובה מספיק למישהו כדי לקבל הנחה לחברים ולבני משפחה.

נוקס קרץ לוויילי, ואז נתן עוד לחיצה לנעמי. "אני חייב לדבר עם נאש על משהו," הוא אמר, מצביע על הדלת עם אגודלו. "אם את צריכה עוד משהו, לינס, תודיעי לי."
"הי, אני פשוט מאושרת מזה שאני כבר לא צריכה להיאבק בגדוד ג'וקים כדי להתקלח. תודה שנתת לי לגור פה באופן זמני."
הוא שלח לי הצדעה וחצי חיוך כשהלך לכיוון הדלת.
נעמי הצטמררה. "המוטל הזה הוא סכנה בריאותית."
"לפחות הייתה שם טלוויזיה," קראה וויילי מחדר השינה הריק שלי.

"וויילי! מה את עושה?" הדודה שלה דרשה לרדת.
"מחטטת," ענתה בת השתיים-עשרה, מופיעה על סף הדלת, יריה בתוך כיסי הג'ינס המנצנצים שלה. "זה בסדר. עדיין אין לה פה דברים."

חבטה עזה הגיעה מהמסדרון. "תפתח, דביל," נבח נוקס.
נעמי גלגלה את עיניה. "אני מתנצלת בשם המשפחה שלי. מתברר שכולם חונכו על ידי זאבים."
"יש לא מעט קסם בחוסר נימוס," הדגשתי. כשקלטתי שאני עדיין מחזיקה את העציץ, לקחתי אותו לעבר החלון והנחתי אותו על אחד הארגזים הריקים. היו לו עלים ירוקים מבריקים.
"זו שושנת העמקים. הוא יפרח רק באביב, אבל הוא מסמל אושר," הסבירה נעמי.

מובן שכן. נעמי הייתה מומחית בהתחשבות.
"הסיבה הנוספת שבגללה התפרצנו אלייך ככה זה שרצינו להזמין אותך לארוחת ערב ביום ראשון," היא המשיכה.
"נכין עוף בגריל אבל בטח יהיו איזה מאה סוגי ירקות," הזהירה וויילי, ניגשת אל החלון הקדמי ומציצה החוצה.
ארוחת ערב שלא אצטרך להזמין, בתוספת סיכוי ליהנות ממראה נוקס המבוית? לא התכוונתי לוותר על ההזמנה. "בטח. תגידי לי מה להביא."

"רק תביאי את עצמך. ברצינות, השילוב שלי, של הוריי ושל סטף מבטיח שתהיה ארוחה שווה," הבטיחה נעמי.

"מה עם אלכוהול?" הצעתי.
 "לא נוכל לסרב להצעה כזאת," היא הודתה.
 "ובקבוק של Yellow Lightning," אמרה ויילי.
 נעמי ירתה לעברה מבט אזהרה הורי.
 "בבקשה," הוסיפה הנערה.
 "אם את רוצה בקבוק מיץ שלם שיהרוס לך את השיניים, את
 תאכלי סלט עם הפיצה היום לארוחת צוהריים וגם ברוקולי לארוחת
 ערב," התעקשה נעמי.
 ויילי גלגלה את עיניה לעברי וניגשה לשולחן. "דודה נעמי
 אובססיבית לירקות."
 "תאמיני לי, יש דברים יותר גרועים להיות אובססיבית אליהם,"
 אמרתי לה.
 היא בחנה את ארגז התיקיות והתחרטתי שלא החזרתי את המכסה
 שלו, כשאצבעותיה המהירות משכו ממנו תיקיה.
 "ניסיון יפה, חטטנית קטנה," אמרתי, חוטפת אותה מידה בתרועת
 ניצחון.
 "ויילי!" גערה בה נעמי. "לינה עובדת כביטוח. זה בטח מידע
 חשאי."
 לא היה לה מושג.
 לקחתי את המכסה והנחתי אותו בחזרה על הארגז.
 החבטות בדירה הסמוכה המשיכו. "נאש? אתה שם?"
 כנראה לא הייתי האדם היחיד שהסתתר מהמשפחה שלו.
 "בואי וויי. בואי נלך לפני שנוקס יהרוס את הבניין," אמרה נעמי,
 מושיטה את ידה לאחייניתה. ויילי הלכה אל דורתה, נענית לחיבה
 המוצעת לה.
 "תודה על העציץ... והמיטה... והמקום לגור בו," אמרתי.
 "אני כל כך שמחה שאת נשארת פה עוד קצת זמן," אמרה נעמי
 כשהלכנו לעבר הדלת.
 לפחות אחת מאיתנו שמחה.
 נוקס עמד מחוץ לדלת של נאש, מחפש מפתח במחזיק המפתחות
 שלו.

"אני חושבת שהוא לא בבית," אמרתי במהירות. מה שלא קורה עם נאש, אני בספק אם הוא רוצה שאחיו יתפרץ לתוך הדירה שלו. נוקס הרים את מבטו. "שמעתי שהוא יצא מהעבודה והגיע לפה." "מבחינה טכנית שמענו שהוא עזב את העבודה והלך לפיזיותרפיה, אבל ניסי מהמקום של דינו ראתה אותו בחזית הבניין," אמרה נעמי. רכילות בעיירות קטנות מתפשטת מהר יותר מברק. "הוא בטח הגיע ויצא. עשיתי המון רעש כשהעליתי את הדברים שלי למעלה ולא ראיתי אותו."

נוקס החזיר את המפתחות לכיסו. "כשתראי אותו, תגידי לו שאני מחפש אותו."

"גם אני," הוסיפה נעמי. "ניסיתי לצלצל אליו כדי להזמין אותו לארוחת ערב ביום ראשון אבל הגעתי מייד למשיכון." "אז כדאי שתגידי לו שגם אני מחפשת אותו," התערבה וויילי. "למה את מחפשת אותו?" דרש נוקס לדעת.

וויילי משכה בכתפיה, בסוודר הוורוד שלה. "לא יודעת. רק הרגשתי מחוץ לעניינים."

נוקס משך אותה לעברו ופרע את שיערה. "איכס! בגלל זה אני צריכה להשתמש בספריי כימיקלי לשיער!" התלוננה וויילי, אבל ראיתי את פיה מתעקל כלפי מעלה, כשידידי הזועף והמקועקע נישק את קודקודה.

וויילי ונעמי עשו את הבלתי ייאמן והפכו את נוקס מורגן לרכרוכי. לי היה כרטיס לשורה הראשונה במופע.

"המיטה מגיעה היום בשלוש. ארוחת הערב ביום ראשון בשש," אמר נוקס בזעף.

"אבל את יכולה להגיע מוקדם יותר. במיוחד אם את מביאה יין," אמרה נעמי בקריצה.

"וגם Yellow Lightning," הוסיפה וויילי.

"נתראה."

שלושתם הלכו לכיוון המדרגות, נוקס במרכז, זרועותיו סביב הבנות.

"תודה שאתה נותן לי לישון פה," קראתי אחריו.

נוקס הרים יד כתגובה.
התבוננתי בהם עוזבים וסגרתני את הדלת. הבוהק הירוק של הצמח
תפס את עיניי. פריט ביתי יחיד מבין שאר החפצים הסתמיים.
מעולם לא היה לי עציץ עד היום. שום צמחים. שום חיות מחמד.
שום דבר שיכול לשרוד ימים או שבועות בלעדיו.
קיוויתי שלא אהרוג אותו לפני שאסיים כאן את ענייניי. נאנחתי,
הרמתי את התיקיה שווייליי תפסה ופתחתי אותה.
פניו של דנקן הוגו בהו בי בחזרה.
"אתה לא יכול להסתתר לנצח," אמרתי לתמונה.
שמעתי את הדלת של נאש נפתחת ואז נסגרת בשקט.

מת בתעלה

נאש

השמש זרחה מעל שורת העצים, גורמת לקצות הרשא הקפוא לנצנץ כמו יהלומים, בזמן שהסטתי את רכב השטח לשולי הכביש. התעלמתי מליבי ההולם, מכפות ידיי המיוזעות ומהלחץ בחזי.

רוב תושבי נוקמאאוט עדיין ישנים במיטתם. באופן כללי, היינו עיר עם יותר שתייני לילה ממשכימי קום. הסיכוי לפגוש מישהו בחוץ בשעה כזאת היה קלוש.

לא הייתי צריך שכל העיירה תדבר על כך שצ'יף מורגן חטף כדור ואז יצא מדעתו כשהוא מנסה למצוא מחדש את הזיכרון שלו.

נוקס ולוסיאן היו נכנסים לתמונה, דוחפים את אפיהם האזרחיים למקום שלא היה שייך להם. נעמי הייתה שולחת אליי מבטים אוהדים, בזמן שהיא והוריה היו חונקים אותי מרוב אוכל וכביסה נקייה. לייזה ג'יי הייתה מעמידה פנים שדבר לא קרה, ובתור מורגן, זו הייתה התגובה היחידה שהרגשתי איתה בנוח. בסופו של דבר, היו לוחצים עליי לקחת חופשה ללא תשלום. ואז מה יישאר לי, לעזאזל?

לפחות עם העבודה הזאת, הייתה לי סיבה לעשות משהו. סיבה לקום מהמיטה – או מהספה – מדי בוקר.

ואם אני טורח לקום מהספה וללבוש את המדים שלי מדי בוקר, כבר עדיף שאעשה משהו מועיל.

החניתי את האוטו וכיביתי את המנוע. אגרפתי את המפתחות בידי, פתחתי את הדלת ויצאתי אל שביל החצץ.

היה זה בוקר בהיר ורענן. בלי לחות כבדה ולא חשוך כמו באותו הלילה. לפחות את החלק הזה זכרתי.

החרדה הייתה כדור של אימה המשתקע בבטני. נשמתי עמוק כדי לאזן את עצמי. לשאוף ארבע שניות. להחזיק שבע שניות. לנשוף שמונה שניות.

הייתי מודאג. מודאג שלעולם לא אצליח לזכור. מודאג שאצליח לזכור. כבר לא ידעתי מה יותר גרוע.

מול הכביש היה סבך אינסופי של עשבים שוטים וצמחייה פראית של בית שעוקל ונזנח.

התמקדתי במתכת המחוספסת של המפתחות שלי שחפרו בעורי, בקול פצפוף הכורכר מתחת למגפיי. הלכתי לעבר המכונת שלא הייתה שם. המכונת שלא הצלחתי לזכור.

הרצועה סביב חזי התהדקה בכאב. ההתקדמות הנוכחית שלי נעצרה. אולי המוח שלי לא זכר, אבל משהו בתוכי זכר ועוד איך.

"רק תמשיך לנשום, יא דביל, הזכרתי לעצמי.

ארבע. שבע. שמונה.

ארבע. שבע. שמונה.

לבסוף כפות רגלי נענו לי, ממשיכות לנוע קדימה. התקדמתי לעבר המכונת הכהה עם ארבע הדלתות, מאחור. לא שזכרתי שעשיתי את זה. צפיתי בצילומים של המצלמה הקדמית שתיעדה את האירוע איזה אלף פעם, אולי הזיכרון שלי יתעורר לחיים סוף-סוף. אבל בכל פעם הרגשתי כאילו אני צופה במישהו אחר צועד לעבר חוויית סף המוות שלו.

תשעה צעדים מהדלת שלי לפגוש האחורי של המכונת. נגעתי בפנס האחורי באגודלי. אחרי שנים של שירות במשטרה, התחלתי להרגיש כאילו מדובר בטקס תמים, עד שטביעת האצבע שלי אפשרה את זיהוי המכונת, לאחר שנמצאה.

זיעה קרה שטפה את גבי.

למה לא יכולתי לזכור?

האם איזכר אי פעם?

האם אהיה אדיש אם הוגו יחזור לגמור את העבודה?

האם אבחיך בו מגיע?

האם יהיה לי אכפת מספיק כדי לעצור אותו?

"אף אחד לא אוהב אנשים מעוררי רחמים ומדוכדכים," מלמלתי

בקול רם.

בנשימה רועדת צעדתי שלושה צעדים נוספים, נעמד מול מה שהיה אמור להיות הדלת בצד הנהג. היה פה דם. בפעם הראשונה שחזרתי, לא הייתי מסוגל לאלץ את עצמי לצאת מהמכונית. פשוט ישבתי מאחורי ההגה ובהיתי בחצץ המוכתם בחלודה.

זה נעלם עכשיו. נמחק על ידי הטבע. אך יכולתי עדיין לדמיין את זה.

יכולתי עדיין לשמוע את הדהוד הצליל. משהו בין תסיסה למעיכה. הוא רדף אותי בחלומות. לא ידעתי מה זה היה, אבל ההרגשה הייתה של משהו גם חשוב וגם נוראי.

"פאק," מלמלתי.

נעצתי את האגודל שלי בין הגבות ושפשפתי.

שלפתי את הנשק שלי מאוחר מדי. לא זכרתי את צריבת הכדורים בכשר. את שתי היריות המהירות. הנפילה לקרקע או את דנקן הוגו יוצא מהמכונית ומתנשא מעליי. לא זכרתי מה הוא אמר לי כשדרך על כף ידי האוחזת באקדח. לא זכרתי אותו מכוון את הנשק שלו לראשי בפעם האחרונה. לא זכרתי מה אמר.

כל מה שידעתי זה שהייתי יכול למות.

הייתי צריך למות.

אילולא אותם פנסים.

בר מזל. שום דבר מלבד מזל לא עמד ביני ובין הכדור האחרון. הוגו התעופף משם. עשרים שניות לאחר מכן, אחות שאיחרה למשמרת שלה במיון הבחינה בי ונכנסה מייד לפעולה. ללא היסוס. ללא חרדה. כישורים נטו. שש דקות לפני שהעזרה הגיעה. המגיבים הראשונים, גבר ואישה שהכרתי רוב חיי, מילאו את הנוהל הרגיל, עושים את עבודתם ביעילות מיומנת. הם לא שכחו את הכשרתם. לא עשו טעויות ולא הגיבו מאוחר מדי.

כל אותו הזמן שכבתי כמעט חסר חיים בשולי הדרך.

לא היה לי שום זיכרון של האחות, שהשתמשה במכשיר הקשר שלי כדי להזעיק עזרה בזמן שהמשיכה להפעיל לחץ על הפצע. לא זכרתי את גרייב המשתופף לצידי, לוחש לי בזמן שהחובשים גוזרים את החולצה שלי מגופי. אין לי שום זיכרון מכך שהועמסתי על אלונקה והובהלתי לבית החולים.

חלק ממני מת כאן, בנקודה הזו בדיוק.

אולי כל-כולי היה צריך למות.

בעטתי בסלע, החמצתי אותו והבוהן שלי חטפה מכה מהאדמה.

"אאוץ', פאק", מלמלתי.

כל ההתבוססות מלאת הרחמים העצמיים הזאת שלי ממש התחילה לעצבן אותי, אבל לא ידעתי איך לצאת מזה. לא ידעתי אם אני מסוגל.

לא הצלתי את עצמי באותו הלילה.

לא הצלחתי לחסל את האיש הרע. לא הצלחתי אפילו לפגוע בו.

זה היה מזל טהור שעדיין הייתי פה. מזל שהאחיין האוטיסט של האחות חטף התקף לפני השינה, בדיוק כשדודתו הייתה אמורה ללכת לעבודה. מזל שהיא עזרה לאחותה להרגיע אותו לפני שיצאה מהבית.

עצמתי את עיניי וניסיתי לשאוף עוד אוויר, נאבק במתח שאופף אותי. רעד התגלגל בעמוד השדרה שלי ומשב הרוח של הבוקר נידף את הזיעה הקרה השוטפת את גופי.

"תתאפס על עצמך. תחשוב על משהו אחר. כל דבר שלא יגרום לך

לשנוא את עצמך עוד יותר."

לינה.

הופתעתי לאן המחשבות שלי לקחו אותי. אבל היא הייתה שם.

עומדת על המדרגות לדירה שלי, עיניה נוצצות. כפופה לצידי במחסן המלוכלך, פיה משורכב בשעשוע. כולה פלרטוטים וביטחון עצמי.

עצמתי את עיניי ונאחזתי בתמונה הזאת. המבנה האתלטי שלה מוצג לראווה בבגדים צמודים. כל העור השזוף והחלק הזה. העיניים החומות שלא החמיצו דבר.

יכולתי להריח את ריחו הנקי של מרכז הכביסה שלה, ומיקדתי את תשומת ליבי בשפתיים המלאות והוורודות האלה, כאילו הן לבדן יכולות לעגן אותי בעולם הזה.

משהו התעורר עמוק בבטן שלי. הדהוד של לחישת הגחלים מאתמול.

רחש מימיני שלף אותי מהפנטזיה המשונה שלי.

ידי התעופפה אל קת האקדח.

צעקה. אולי יכבה. עצבים ואדרנלין הגבירו את הזמזום באוזניי.

האם זו הייתה הזייה? זיכרון? סנאי מזוין חולה כלבת שמגיע כדי לנשוך את פניי?

"יש שם מישהו?" קראתי.

הייתה דממה.

הנכס לצד הכביש השתפל מטה אל תעלת ניקוז. מעבר לו היה סכך של קוצים, עשבים ועצי סומאק שהפכו בסופו של דבר לחלקת יער. בצד השני, שכנה החווה של הסלר, שעשתה עסקים מעולים עם מבוך התירס השנתי ועם חלקת הדלועים שלהם.

התאמצתי להקשיב, מנסה להרגיע את ליבי, את נשימתי.

האינסטינקטים שלי היו מכוונים להפליא. לפחות חשבתי ככה. כמי שגדל כבן של נרקומן, למדתי להעריך מצבי רוח, לחפש סימנים שהמצב עומד להידרדר. ההכשרה שלי באכיפת החוק התבססה על כך, לימדה אותי לקרוא מצבים ואנשים יותר טוב מרוב האנשים.

אבל זה היה קודם. כעת הייתי קהה־חושים, האינסטינקטים שלי עומעמו ברעם החרדה המבעבע ממש מתחת לפני השטח. על ידי רעש המעיכה הבלתי פוסק וחסר המשמעות ששמעתי שוב ושוב בראשי.

"אם יש פה סנאים חולי כלבת, עדיף שתמשיכו לזוז," הכרזתי לאזור הכפרי הנטוש.

ואז באמת שמעתי את זה. הרעש הקלוש של מתכת על מתכת.

זה לא היה סנאי.

שלפתי את כלי הנשק שלי והלכתי לעבר המדרון. הדשא הקפוא נגרס תחת רגליי. הבל הפה המתנשף שלי נגלה לעין במשב אוויר כסוף. פעימות הלב הרעשניות שלי קועקעו באוזניי.

"משטרת נוקמאאוט," קראתי, סורק את האזור במבטי ובאקדחי.

רוח קרה העיפה את העלים, מרחישה ומלחששת את היער, מקפאיה את הזיעה על עורי. הייתי פה לבר. רוח רפאים. מרגיש כמו אידיוט, החזרתי את האקרה לנרתיק. ניגבתי את מצחי ספוג הזיעה בזרועי. "זה מגוחך." רציתי לחזור למכונית שלי ולנסוע משם. רציתי להעמיד פנים שהמקום הזה לא קיים, להעמיד פנים שאני לא קיים. "בסדר, סנאי. ניצחת בסיבוב הזה," רטנתי. אבל לא הלכתי משם. לא נשמע שום צליל, שום סימן לזנב של סנאי מוכה כלבת שיונק לעברי. רק תמרור עצור חבוי המצווה עליי לעמוד על שלי. מתוך גחמה, הכנסתי את אצבעותיי לפי והשמעתי שריקה קצרה וצווחנית. הפעם, אי אפשר היה לטעות בשמיעת הצעקה העגומה וחיכוך המתכת. טוב, לעזאזל. אולי האינסטינקטים שלי לא היו כאלה דפוקים, אחרי הכול. שרקתי שוב והלכתי בעקבות הרעש עד פתח צינור הניקוז. התכופפתי ושם, בעומק של כשני מטר, מצאתי את זה. כלב מטונף ומוזנח ישב על ערמת עלים ופסולת. הכלב היה קטן, כנראה פעם היה בצבע לבן, אבל עכשיו הוא היה בצבע חום בוצי מנומר, עם תלתלים פרועים ופרווה דהויה. הקלה שטפה אותי. לא הייתי משוגע דפוק. וזה לא היה סנאי מזויין מוכה כלבת. "הי, חבר. מה אתה עושה פה?" הכלב הטה את ראשו והקצה של זנבו המטונף כשכש בהססנות. "אני רק מדליק את הפנס שלי כדי לראות אותך טוב יותר, בסדר?" בתנועות איטיות וזהירות, הוצאתי את הפנס מהחגורה שלי והפנית את קרן האור אל הכלב. הוא רעד בצורה מעוררת רחמים. "הצלחת להיתקע פה טוב-טוב, נכון?" ציינתי. הייתה שם שרשרת חלודה וקצרה שהסתבכה סביב ענף שבור. הכלב פלט יבבה נוספת והרים את הכפה הקדמית שלו.

"אני רק מתכוון להוציא אותך ממש לאט ובעדינות. בסדר? אתה יכול לזחול לפה, אם אתה רוצה. אני בחור טוב. מבטיח." נשכבתי על הבטן שלי בדשא, דוחס את כתפיי לתוך פתח הצינור. המקום היה צפוף בצורה מאוד לא נוחה ושחור משחור מלבד קרן האור של הפנס.

הכלב ייבב ונרתע לאחור.

"אני מבין אותך. גם אני לא מתלהב ממקומות קטנים ומחושך. אבל אתה חייב להיות אמיץ ולבוא לפה." טפחתי על המתכת הבוצית המקומטת. "בוא. בוא לכאן, חבר."

כעת הכלב עמד על ארבע רגליו, בעצם שלוש, הכפה הימנית שלו הייתה עדיין מורמת.

"איזה כלב טוב ומסריח אתה. בוא לפה ואקנה לך המבורגר, הבטחתי."

ציפורניו הארוכות והגרוטסקיות טופפו בהתרגשות, בזמן שהכלב פיזז על מקומו, עדיין לא מתקרב לעברי.

"אולי אתה מעדיף נאגטס? אקנה לך קופסה שלמה." הפעם, ראשו פנה לצד השני.

"תראה, בחורצ'יק. לא באמת בא לי לנסוע לעיר, להביא ציוד ללכידת כלבים, לחזור לכאן ולהפחיד אותך למוות. יהיה הרבה יותר קל אם פשוט תזיז את התחת המלוכלך שלך לפה."

גוש הפרווה הסמרטוטי בהה בי בכלבול. ואז פסע צעד אחד מהוסס קדימה.

"כלב טוב."

"נאש!"

שמעתי את השם שלי חלקיק שנייה לפני שמשהו חמים ומוצק התנגש בפלג גופי העליון. כתוצאה מכך, התרוממתי, חוטף מכה בראשי מקצה הצינור.

"אאוץ'. פאק!"

הכלב, מפוחד לגמרי עכשיו, קפץ לאחור והסתתר בערמת הלכלוך.

נחלצתי מהצינור במהירות, ראשי וכתפי כואבים. מתוך דחף,

תפסתי את התוקף שלי והשתמשתי בגורם ההפתעה כדי להצמיד אותו לקרקע.

להצמיד אותה.

לינה הייתה חמימה ורכה מתחתיי. עיניה היו פעורות לרווחה בהפתעה, אגרופיה הקפוצים אוחזים בחולצתי. היא הזיעה והרכיבה אוזניות.

"מה לעזאזל את עושה?" דרשתי לדעת, מושך מאזונה את אחת האוזניות.

"אני? מה לעזאזל אתה עושה פה, שוכב בשולי הכביש?"

היא דחפה אותי באגרופיה וירכיה אבל גם אחרי שרזיתי, היא לא הצליחה להזיז אותי.

באותו הרגע הבנתי את המצב שנקלעתי אליו. היינו צמודים חזה אל חזה, בטן אל בטן. המפשעה שלי התמקמה בין רגליה הארוכות והחטובות. יכולתי לחוש את החום הקורן ממרכזה כאילו הייתי בתוך כבשן.

הגוף שלי הגיב בהתאם והתקשח מייד כנגדה.

הרגשתי בויזמונית הקלה וזעזוע. מזועזע בגלל סיכות חוקיות ועניינים של כבוד ונימוס. העובדה שהציוד שלי פועל כהלכה, ככל הנראה, הייתה בגדר חדשות טובות, בהתחשב בכך שלא לקחתי אותו לנסיעת מבחן מאז הירי. כל כך הרבה דברים בי לא פעלו כמו שצריך, עד שלא רציתי להוסיף את הזין שלי לרשימה.

לינה התנשפה מתחתיי ויכולתי לראות את הדופק פועם בצווארה הדק והאצילי. הרטט של הזקפה שלי התעצם. התפללתי לנס מאלוהים, שימנע ממנה להרגיש אותה.

"חשבתי שאתה מת בתעלה!"

"אומרים לי את זה הרבה", אמרתי בשיניים חשוקות.

היא הכתה אותי בחזה. "מצחיק מאוד, טיפש אחד."

ירכיה נעו בצורה מושלמת. הזין שלי מייד הבחין בכך, ושום מקצועיות או נימוסים לא יכלו לעצור את התמונות של מה שרציתי לעשות לה, שהציפו את מוחי.

רציתי לזוז, לשקוע בחום גופה, להשתמש בו כדי להחזיר אותי

לחיים. רציתי לראות את שפתיה נפערות, את עיניה נעצמות, בזמן שאני חודר אליה. רציתי להרגיש אותה מתהדקת סביבי, לשמוע אותה לוחשת את שמי בקול צרוד ספוג בסקס.

רציתי להיקבר בתוכה כל כך עמוק עד שכשתרפה, היא תיקח אותי איתה, כולי עטוף בחומה.

זו הייתה יותר מסתם הידלקות, מעוד משיכה שגרתית. מה שהרגשתי היה השתוקקות חסרת שליטה.

התמונות המבזיקות במוחי סיכנו אותי בהשפלה עוד יותר גדולה. אזרתי את שרידי השליטה העצמית שלי והכרחתי את עצמי לסגת מהסף שבו נמצאתי.

"איזה זין, מלמלתי."

"פה?"

עיניי נפקחו באחת והתמקרו בשלה. עיניה החומות והעמוקות הביעו שעשוע ועוד משהו. משהו מסוכן.

"רק התבדחתי, תותח-על. טוב, בעיקר."

היא נעה תחתיי שוב והלסת שלי ננעלה. הריאות שלי צרבו, מזכירות לי לקחת אוויר. הזיעה שלי כבר לא הייתה קרה.

"האקדח שלך נתקע בי."

"זה לא האקדח שלי," אמרתי בשיניים חשוקות.

הפה שלה התעקל ברשעות. "אני יודעת."

"אז תפסיקי לזוז."

זה נמשך עוד שלושים שניות אבל הצלחתי לקלף את עצמי ממנה. נעמדתי שוב על רגליי ואז הושטתי את ידי כדי להרים אותה. מתוך מבוכה, משכתי חזק יותר מהנדרש והיא התנגשה בחזי.

"וואו, בחור גדול."

"סליחה," אמרתי מניח את ידיי על כתפיה ואז פוסע בכוונה צעד

אחד לאחור.

"אל תתנצל. הייתי מבקשת ממך להתנצל רק אם לא הייתה לך

תגובה פיזיולוגית בריאה לזה שנתקעתי מתחתך."

"בבקשה?"

על סמך המראה שלה, היא יצאה לריצה. היא לבשה טייטס צמודים

וחולצה דקה עם שרוולים ארוכים, שנצמדו אליה כמו עור שני. חיית הספורט שלה הייתה בצבע טורקיז והסניקרס שלה היו בכתום בוהק. הטלפון שלה היה צמוד ברצועה לזרועה, ופחית קטנה של ספרי פלפל הייתה תחובה בנרתיק חגורתה.

היא הטתה את ראשה וגם בחנה אותי בדממה. הרגשתי את מבטה כאילו היה מדובר בחיבוק. חדשות טובות בשביל איברי הפנימיים המתים. חדשות רעות בשביל הזקפה ממנה ניסיתי להיפטר. עמדנו ככה, קרוב יותר ממה שהיינו אמורים, עם מבטים משוטטים ונשימות מאומצות במשך פעימה ארוכה ולוהטת.

הניצוצות האלה בתוכי קמו לתחייה, התפשטו והסתעפו, מחממים אותי מפנים. רציתי לגעת בה שוב. הייתי זקוק לכך. אבל בדיוק כשהרמתי את ידי כדי לגעת בה, צליל צווחני חדר לתודעה שלי. לינה קפצה לאחור, מטיחה את ידה על מפרק כף ידה. "מה לעזאזל זה היה?" שאלתי.

"כלום. רק... התראה," היא אמרה, מתעסקת עם השעון שלה. היא שיקרה. הייתי בטוח בכך. אבל לפני שיכולתי לדרוש תשובות, יבבה עלובה הדהדה מהצינור.

הגבות של לינה הזדקרו. "מה לעזאזל זה היה?"

"כלב. לפחות אני חושב שזה כלב," אמרתי לה.

"זה מה שעשית?" היא שאלה, פוסעת סביבי לכיוון הצינור.

"לא. אני מכניס את עצמי לצינורות ניקוז בין פעמיים לשלוש

בשבוע. זה חלק מדרישות התפקיד."

"אתה בחור משעשע, תותח־על," קראה לינה מעבר לכתפה בזמן

שירדה אל הקרקע באמצעות ידיה וברכיה והתכופפה מול הצינור.

נתתי מכה לאזור שבין הגבות שלי וניסיתי לא לשים לב לתנוחה

הפרובוקטיבית שלה, בהתחשב בכך שהזקפה שלי הייתה במצב נפיץ.

"את תהרסי את הבגדים שלך," הזהרתי אותה, כשאני מסתכל

לעבר השמיים הכחולים, ולא למטה לעברה בזמן שהיא זחלה קדימה

על ארבע.

"בשביל זה יש כביסה ושופינג," היא אמרה, מכניסה את ראשה

לפתח.

לטשתי עיניים אל הזקפה שלי, שחפרה לתוך הרוכסן והחגורה שלי.

"היי שם, מותק. מה דעתך לצאת משם כדי שתרגיש יותר טוב?" היא דיברה – המהמה – אל הכלב. ידעתי את זה. אבל משהו טיפשי ונואש בתוכי הגיב לצלילי קולה המנחם והגרוני.

"תני לי להתעסק עם זה," אמרתי, בעיקר לתחת המחוטב שלה בטייטס האפורים.

"איזה ילד טוב או ילדה טובה," אמרה לינה לפני שהגיחה חזרה. הלחיים והשרוולים שלה היו מוכתמים בכלכותך. "יש לך קצת אוכל במכונית שלך, תותח־על?"

למה אני לא חשבתי על זה? "יש לי בשר מיובש בתא הכפפות." "אכפת לך לחלוק את הארוחה שלך עם החבר החדש שלנו? אני חושבת שאוכל לקרב אותך או אותה אלינו עם משהו מפתה."

היא עצמה הייתה מפתה. הייתי זוחל על הבטן בבוכן קפוא רק כדי לקבל הצצה טובה יותר לעברה, אבל זה הייתי אני, לא כלב משוטט וחצי קפוא.

הלכתי חזרה אל הרכב שלי, מקווה לרוקן את הדם העודף מהמפשעה שלי. מצאתי את הבשר המיובש ולקחתי עוד כמה דברים הכרחיים מארגז החירום שמאחור, כולל רצועה, קערה ובקבוק מים.

כשחזרתי עם השלל, לינה כבר הייתה עמוק יותר בתוך הצינור, שוכבת על בטנה, חשופה מהמותן ומטה. התכופתי לידה והצצתי פנימה. כדור הפרווה הקטן והמטונף שלי התקרב קצת והיה כמעט במרחק של ליקוק או נשיכה.

"תיזורי," אמרתי לה. תמונות של סנאים מוכי כלבת עלו לנגד עיניי.

"התינוקת המתוקה הזאת לא עומדת לתקוף אותי. היא תהרוס את החולצה היפה שלי כשאני אחבק אותה. אבל זה יהיה שווה את זה. נכון, נסיכה?"

חרדה הצטברה בחזי. לא טרחתי לנסות להבין מה עורר אותה. בימים אלה נראה כאילו כל דבר מעורר אותה. "לינה, אני רציני. זה עניין משטרתי. תני לי לטפל בזה," אמרתי בנחרצות.

"לא באמת טענת כרגע שכלב רועד ומשוטט הוא עניין משטרתי." קולה הדהד בצורה מוזרה.

"אני לא רוצה שתיפגעני."

"אני לא עומדת להיפגע, ואם כן, אני זו שקיבלה את ההחלטה ושנינו יכולים להתמודד עם זה. חוץ מזה, אתה עם הכתפיים הרחבות והגיבורות האלה שלך לא תצליח להשתחל לשם."

הייתי צריך לצלצל למחלקת השירותים הווטרנריים של המחוז. דיק השדוף יתאים למשימה להפליא.

לא הצלחתי לראות בבהירות, אבל נראה כאילו הכלב התקרב עוד קצת כדי לרחרח בעדינות את ידה המושטת של לינה.

"תן לי קצת בשר, נאש." היא הושיטה את זרועה הנגדית לאחור וסימנה עם אצבעותיה.

הזין החצי קשה שלי עדיין התאמץ להתעלם מהדרך שהטייסט שלה חבק את ישבנה. אבל הצלחתי לפתוח את השקית עם הבשר, לחלץ אותו משם ולהושיט לה אותו.

לינה לקחה את זה והושיטה את ידה לכלבה. "הינה, קחי, חמודה."

כדור הפרווה הקטן והמטונף זחל על גחוני לעבר ידה.

גם כלבים קטנים נושכים. לינה לא תצליח לבלום התקפה. ואז יהיו דברים כמו זיהומים לדאוג לגביהם. מי יודע אילו טפילים גדלים בטינופת החצי־קפואה הזאת? מה אם היא תחסוף זיהום או תצטרך ניתוח לשיקום הפנים? והכול במשמרת שלי.

לינה המשיכה להשמיע מצמוצי נשיקות והכלב התקרב, בזמן שהלב שלי איים לפרוץ מהחזה שלי.

"תראי את זה. חתיכה נחמדה של בשר מיובש. כולה שלך," היא אמרה, מפתה את הכלב באמצעות נפנוף הבשר המיובש מולו.

נעלתי את ידיי על ירכיה של לינה והתכוננתי למשוך.

"לא, האיש הנחמד רק נותן לי חיבוק מאחור. הוא ממש לא מבהיל אותך עם האנרגיות המפחידות שלו," היא המשיכה לומר.

"אין לי אנרגיות מפחידות," התלוננתי.

"נאש, אם האצבעות שלך יחפרו חזק יותר, יישארו לי סימנים. ולא

מהסוג הכיפי," היא אמרה.

הצצתי למטה, וראיתי את מפרקי אצבעותיי הלבנים על ירכיה. הרפיתי מאחיזתי.

"ילדה טובה!" אמרה לינה, ואני רכנתי למטה, מנסה לראות מה קורה. הכתף שלי, כמו גם התחת המחוטב המוזכר לעיל, מנעו ממני להבחין במשהו.

"הצלחתי לתפוס את הילדה החמודה שלנו", דיווחה לינה. "יש רק בעיה אחת."
"מה?"

"אני לא יכולה גם להשתחל החוצה וגם להמשיך להחזיק אותה. תצטרך למשוך אותי החוצה."

בהיתי שוב בתחת שלה. אצטרך להיות ממש זהיר כשאכתוב את הדיווח על התקרית הזאת או שגרייב יעשה ממנו מטעמים.
"נו, צ'יף. אני לא נושכת. תוציא אותי מהביצה המגעילה הזאת לפני שאתחיל לחשוש מכלבת ופשפשים."

עמדו בפניי שתי אפשרויות. אני יכול לעמוד ולמשוך אותה בקרסוליים שלה או שאני יכול למשוך אותה לאחור באמצעות ירכיה. "שתדעי, אני בוחר באפשרות שהכי פחות תזיק לגב התחתון שלך."
"פשוט תתפוס ותמשוך."

"בסדר. אבל תפסיקי אותי אם נעשה לך לא נוח או אם הכלב מתחיל להשתולל."

"אלוהים, נאש. אני מסכימה שתחליץ אותי מצינור הניקוז הזה בעזרת התחת שלי. קדימה!"

בעוד אני תוהה איך תרגיל קצר לשמירת בריאותי הנפשית הביא אותי לפה, תפסתי את ירכיה ומשכתי אותן לאחור אל המפשעה שלי. בקושי הצלחתי להחניק גניחה כשפלג גופה העליון של לינה החליק החוצה מהצינור.

"הכול בסדר?" שאלתי בשיניים חשוקות.

"הכול טוב. היא דבר קטן וחמוד. מסריחה כמו שקית דשן, אבל היא ידידותית."

אחזתי חזק יותר בירכיה. "איך את יודעת שזו היא?"

"קולר ורוד מתחת לכל הטינופת הזאת."

התפללתי שלא היה זה רעש מנוע שעלה מהכביש. "אני נשבע לאלוהים שאם מישהו חולף פה..." מלמלתי.

"נו כבר, תותח־על. תראה לי מה יש לך," עודדה לינה. הכלבה השמיעה יללה נרגשת כאילו היא מסכימה עם הגיבורה שלה. זזתי קצת לאחור על ברכיי, ואז גררתי את ירכיה לעברי. שוב, קימוריה המושלמים נחתו בדיוק במקום הנכון. אבל הפעם, ראשה, זרועותיה והכלבה החליקו החוצה מהצינור ואל הרשא הקפוא. היא הייתה על ברכיה ומרפקיה, ישבנה צמוד למפשעתי. הלב שלי האיץ פי שלושה והרגשתי מסוחרר, מסיבות שלשם שינוי לא היו קשורות בכלל לחרדה.

מכונית פורשה מהודרת וקטנה חצתה את קו ההפרדה הכפול וחנתה מאחורי המכונית שלי. "צריך עזרה, צ'יף?" החבר הכי טוב של נעמי, סטפן ליאו, גיחך מאחורי ההגה.

הסתכלתי למטה על לינה, שזקרה גבה לעברי מעבר לכתפה. זה נראה כאילו אני גוהר על האישה בשולי הכביש.

"אני חושבת שהעסק בשליטה, סטף," היא קראה בחזרה.

סטף הצדיע בקטנה וחיך ברשעות. "טוב, אז אמשיך בדרכי ואספר לכולם שראיתי איך צ'יף מורגן פותח את בוקר השבת שלו."

"אני אכניס אותך לכלא על זה שאתה קוץ בתחת," הזהרתי אותו. "נראה שאתה מבין בזה, צ'יף," אמר סטף. בקריצה ונפנוף הוא נסע לכיוון העיר.

"נאש?"

"מה?" שאלתי בקול מעוצבן.

"אתה חושב שאתה יכול להרפות ממני? אני מתחילה לקבל רעיונות שאולי יגרמו לחברה החדשה שלנו פה להסמיק."

מלמלתי קללה והרחקתי את ידיי – ואת המפשעה שלי – ממנה, ואז שמתתי את הרצועה סביב צווארה השדוף של הכלבה. ובאמת היה לה קולר ורוד מטונף ללא סימני זיהוי. הקולר והכלבה נראו כאילו סיימו זה עתה מרוץ בוץ של חמישה־עשר קילומטרים.

לא ידעתי אם להרים את האישה או את הכלבה והחלטתי שבטוח יותר ללכת על הכלבה. היא רעדה בצורה מעוררת רחמים בין זרועותי,

גם כשזנבה המרופט טפח בעצבנות על בטני. לינה התרוממה על רגליה.

"מזל טוב, אבאל'ה. זאת בת, אמרה לינה. היא שלפה את הטלפון שלה מהשרוול וצילמה אותי.

"תפסיקי, הוריתי לה בזעף.

"אל תדאג. צילמתי רק מהחזה ומעלה כדי שאף אחד לא יראה את סוג הנשק שיש לך," היא הקניטה, ובאה לעמוד לפניי וצילמה סלפי של שלושתנו. עשיתי פרצוף זועף והיא צחקה.

הכלבה נדחסה גבוה יותר על חזי, רועדת בין זרועותיי. "לינה, אני נשבע באלוהים..."

היא הניחה יד על החזה שלי והרעש בתוכי נחלש. "תירגע, נאש." קולה היה רך, כאילו היא שוב מדברת אל האסון המטונף בדמות הכלבה. "אני רק מקניטה. אתה בסדר. אני בסדר. הכול בסדר." "זה לא בסדר. אני התנהגתי בצורה לא ראויה," התעקשתי.

"אתה נחוש בדעתך לרדת על עצמך, מה?"

הכלבה קברה את ראשה תחת סנטרי כאילו איכשהו אצליה להגן עליה.

"מה דעתך על זה?" אמרה לינה, נותנת לכלבה לטיפה מרגיעה בידה השנייה. "אני אפסיק להקניט אותך – באופן זמני. אם תבין שיש דברים יותר גרועים מלגרום לי להרגיש מושכת גם כשאני מזיעה ומכוסה בבוץ. עשינו עסק?"

הדבר המסריח הזה שבידי בחר את הרגע הזה כדי ללקק את פניי מהלסת ועד האישונים.

"אני חושבת שהיא מחכבת אותך," ציינה לינה.

"היא מריחה כמו מפעל שפכים," התלוננתי. אבל עיניה של הכלבה הקטנה ננעלו על שלי והרגשתי משהו. לא את הלהבות שהתקיפו אותי בכל פעם שלינה הייתה במרחק נגיעה, אבל משהו אחר. משהו מתוק יותר, עוצב יותר.

"אז מה התוכנית, צ'יף?" שאלה לינה.

"תוכנית?" חזרתי על דבריה, עדיין בוהה לתוך העיניים החומות והמסכנות האלה.

מטונפת לגמרי

לינה

אחרי ש'המתנה' המלוכלכת שלנו אכלה, שתתה ונעטפה בטישירט נקייה, נכנסתי למושב הנוסע כשאני לבושה בסווטשרט של משטרת נוקמאאוט, השייך לצ'יף. לא בדיוק כמו שחשבתי שהבוקר שלי יתפתח. חשבתי שריצה ארוכה תנקה את הראש שלי, ולא תסתיים ב'דוגי סטייל' עם נאש מורגן.

הגבר עם השליטה העצמית המרשימה סגר את דלת הנוסע, עקף את המכוננית והחליק מאחורי ההגה. הוא ישב לרגע. תשישות ומתח מפעפעים ממנו כשבהה מבעד לשמשה הקדמית.

"פה זה קרה?" שאלתי. קראתי את הכתבות, את הדיווחים על תמרור העצור שהפך למלכודת.

"פה מה קרה?" הוא שאל בהסתייגות, מעמיד פני תם כשחגר את חגורת הבטיחות שלו.

"אה, אז אנחנו מתכוונים להעמיד פנים? אוקיי. אז פשוט במקרה נסעת ליד המקום שבו ירו בכך והשתמשת בראיית הרנטגן שלך כדי לקבוע שכלב נלכד בצינור הניקוז."

"לא, הוא אמר, ואז התניע והפעיל את החימום. "זו הייתה שמיעת העל שלי, לא ראיית הרנטגן."

נגסתי את שפתי ואז הלכתי על כל הקופה. "זה נכון שאתה לא זוכר מה קרה?"

הוא רטן, בעודו חוצה שני מסלולים עם הרכב, מסתובב ונוסע לעבר העיר.

בסדר.

נאש חנה במקום הפנוי הצמוד למכונת הדודג' צ'ארג'ר בצבע אדום-דובדבן שלי מאחורי הבניין שלנו. מגרש החניה של הונקי טונק, בר האופנוענים המקומי השייך לנוקס, עמד נטוש מלבד כמה מכוניות שהותירו מאחוריהם אמש קומץ שתיינים אחראיים.

בהיננו לעבר גוש הפרווה והעלים המסריח שבין זרועותיי, ואז נאש הרים את מבטו לעברי. העיניים האלה בצבע ג'ינס כחול היו מוטרדות, והרגשתי את התשוקה המאוד נשית והמאוד מרגיזה לשפר את מצבן.

"תודה על העזרה שם," הוא אמר לבסוף.

"תמיד. אני מקווה שלא הזדעזעת מדי," הקנטתי אותו.

הוא הסב את מבטו, משפשף את הנקודה בין גבותיו, רמוז שקוף לעצבנות שלו.

"שלא תעז שוב להתנצל," הזהרתי.

הוא הביט בי בחזרה, כששפתיו מתעקלות. "מה את רוצה שאני אגיד?" הוא שאל.

"מה עם 'בואי נעשה אמבטיה לכדור הפרווה הזה'?" הצעתי ופתחתי את הדלת.

הוא יצא אחריי. "את לא צריכה לעשות את זה. אני יכול לקחת את זה מכאן."

"אני מושקעת בעניין. חוץ מזה, אני כבר מלוכלכת. ואם זיכרונות ילדות לא מטעים אותי, ארבע ידיים עדיפות על שתיים בכל הנוגע לאמבטיות של כלבים."

הלכתי לעבר דלת המדרגות האחוריות מסתירה את החיוך שלי, כששמעתי אותו ממלמל קללה והולך בעקבותיי.

הוא השיג אותי, הולך קרוב אליי קצת יותר מהנדרש, מחזיק בשבילי את הדלת. ראשה של הכלבה הגיח מתוך הטישירט העוטף שלה והרגשתי את זנבה המרופט מכשכש על בטני.

עליתי במדרגות לאט יותר מהרגיל, מודעת לערמה שאני סוחבת ולגבר שלצדי.

"אכפת לך אם ננקה אותה אצלך?" שאלתי כשהגענו למדרגות. על השולחן בדירה שלי עמד ארגז מלא בתיקיות שממש לא רציתי שנאש יראה.

"כן, בטח," הוא אמר לאחר רגע.

הגענו לקצה המדרגות והכתף שלו התחככה בכתפי, כשהושיט את ידו לכיסו כדי להוציא ממנו את המפתחות. הרגשתי את זה שוב. זיק של מודעות בכל פעם שנגענו זה בזה. זה לא היה אמור להיות שם. לא אהבתי מגע פיזי ספונטני. תמיד הייתי מודעת אליו מאוד. אבל עם נאש ההרגשה הייתה... שונה.

הוא פתח את הדלת, פוסע לאחור כדי שאיכנס ראשונה.

מזממתי. הדירה שלו הייתה העתק מדויק של הדירה שלי, חדר השינה וחדר האמבטיה שלנו חולקים קיר משותף. אבל בעוד הדירה שלי עמדה ריקה ולא מעוצבת, הדירה של נאש עברה שיפוץ במהלך העשור האחרון. היא גם הייתה מבולגנת.

האיש הזה ממש לא יצר רושם של אדם מונח אבל ההוכחות היו פזורות בכל מקום.

התריסים היו מוגפים מעל החלונות הקדמיים, חוסמים את האור והנוף של הרחוב. על שולחן הקפה הונחה ערמה של כביסה מקופלת חלקית. עשה רושם כאילו נמאס לו לקפל באמצע, והוא פשוט לקח בגדים מראש הערמה. על הרצפה היו זרוקים בגדים מלוכלכים, רצועות התנגדות כנראה לתרגילי פיזיותרפיה וכרטיסי ברכה להחלמה מהירה. כרית ושמיכה מקומטת הונחו ברישול על הספה.

המטבח, שהיו בו מכשירי חשמל חדשים ושיש מאבן גרניט, נפתח אל הסלון, אל נוף ישיר של צלחות מלוכלכות, קופסאות אוכל של מסעדות ולפחות ארבעה סידורי פרחים מתים. שולחן האוכל שלו, כמו שלי, היה מכוסה בתיקיות ובעוד מכתבים שטרם נפתחו.

כל המקום היה מחניק כאילו עמד סגור, לא בשימוש. כאילו לא התקיימו בו חיים.

"זה... אה... לא מבולגן ככה בדרך כלל. הייתי עסוק בזמן האחרון,"

הוא אמר, נשמע נבוך.

קעת הייתי בטוחה במיליון אחוז שהפציעות האלה שלו היו עמוקות יותר ממה שסיפר. "אמבטיה?" שאלתי.

"שם," הוא אמר, מצביע לכיוון חדר השינה ונראה קצת נבוך. חדר השינה היה במצב פחות מזעזע משאר הדירה. למעשה, החדר נראה כמו חדר מלון ריק. הריהוט – מיטה, ארון וזוג שידות לילה – כולם התאימו זה לזה. מעל המיטה המוצעת נתלו אוסף הדפסים של מוזיקת קאנטרי. צנצנות עם כדורי מרשם עמדו בשורה כמו חיילים על אחת השידות. המשטח כוסה בשכבה גלויה של אבק.

ללא ספק, האיש נהג לישון על הספה. חדר האמבטיה היה אופייני לרווק. מעט מוצרים ושום ניסיון ליצור אווירה. וילון המקלחת והמגבות היו בצבע בז', אלוהים ישמור.

האמבטיה שלי הייתה במצב טוב יותר, זו אמבטיה עומדת בניגוד לאמבטיה המודרנית יותר שלו המוקפת באריחי קרמיקה. כביסה מלוכלכת הושלכה על הרצפה, ליד סל כביסה תקין בהחלט. אם האיש לא היה נאבק בכירור בשדים למיניהם, הייתי מורידה לו נקודות על העבירה הזאת.

"אכפת לך לסגור את הדלת?" שאלתי. הוא עדיין נראה קצת בהלם. היה משהו בנאש מורגן הפצוע שעשה לי את זה. הפיתוי להתקרב אליו ולגעת בו כמעט הימם אותי. "נאש?" הושטתי יד ולחצתי על זרועו.

הוא קפץ על מקומו, ואז הניד קלות בראשו. "כן. סליחה. מה?" "אכפת לך לסגור את הדלת כדי שהחברה הקטנה והמסריחה שלנו לא תוכל לברוח?"

"בטח." הוא סגר את הדלת בעדינות, ואז שב ושפשף את הנקודה הזו בין גבותיו. "סליחה על הבלגן."

הוא נראה כל כך אבוד עד שנאלצתי להיאבק בדחף לתפוס אותו ולנשק אותו. במקום זאת, הזזתי את הכלבה למול עיניו. "זה הבלגן היחיד שמטריד אותי."

הנחתי אותה על הרצפה והסרתי ממנה את החולצה. היא מייד תקעה את אפה באריח והחלה לרחרח אותנו. ילדה אמיצה החוקרת את סביבתה החדשה.

נאש נכנס לפעולה כמו בובת עץ ההופכת לילד אמיתי. הוא התכופף ופתח את זרם המים באמבטיה. תושבי העיר לא טעו לגבי התחת המשובח שלו, החלטתי בזמן שהורדתי את הסוויטשרט שלו מעל ראשי.

החזקתי את הטישירט המטונפת של הכלבה. "נראה לי שתיאלץ לשרוף אותה."

"נראה לי שאיאלץ לשרוף את כל חדר האמבטיה הזה." הוא הנהן לעבר הכלבה, שהשאירה עקבות רגליים בוציות בכל מקום. פשטתי את החולצה הקצרה והמוכתמת שלי והוספתי אותה לערמת הכביסה.

נאש שלח מבט ממושך לחזיית הספורט שלי ואז כמעט חטף נקע בצוואר, כשהסתובב במהירות כדי להעריך בידו את טמפרטורת המים ולסדר ללא שום צורך את וילון המקלחת.

מתוק וג'נטלמן.

ברור שהוא לא הטיפוס שלי. אבל הייתי חייבת להודות, נהניתי לראות אותו לחוץ.

כשהוא עדיין נמנע מלהסתכל ישירות עליי, נאש תפס כמה מגבות מהארון ושמט שתיים מקופלות על הרצפה ליד האמבטיה לפני שהניח שלישית על הכיור.

"עדיף שתוותר על החולצה, תותח-על," הצעתי.

הוא הסתכל למטה על המדים שלו, שהיו מכוסים בסימני בוך וכתמי דשא. בפנים זועפות, הוא פתח את הכפתורים של החולצה והסיר אותה, זורק אותה לתוך סל הכביסה. ואז הוא הרים את ערמת הכביסה המלוכלכת מהרצפה והוסיף אותה לסל.

מתחת למדים, הוא לבש חולצה לבנה שנצמדה לחזה שלו. פלסטר צבעוני, מהסוג ספורטאים משתמשים בו נגד פציעות, היה גלוי לעין מתחת לשרוולו השמאלי.

"למה שלא תביאי ספל גדול או משהו כזה מהמטבח? אני לא רוצה

”להשתמש בזרם מים ישיר עליה, הוא עלול להפחיד אותה למוות”,
הוא הציע.

”בטח.” השארתי אותו עם הכלבה והלכתי לחפש כלי מתאים
לרחוץ אותה.

חיפוש מהיר בארונות המטבח הבהיר לי כי כל כלי המטבח שלו
היו בכיור או במדיח המלא מדי, שעל פי הריח שעלה ממנו, לא הופעל
לאחרונה. שמתי טבליית ניקוי במדיח, הפעלתי אותו, ואז רחצתי בכיור
כוס פלסטיק גדולה מהפיצה של דינו.

הרגשתי רק שמץ אשמה כשחלפתי על פני השולחן שלו והסתכלתי
בתיקות.

הייתי בדרך חזרה לחדר האמבטיה, אז זה לא היה כאילו הלכתי
לשם במיוחד. חוץ מזה, הייתה לי משימה לעשות. וזו לא הייתה
אשמתי שהוא השאיר אותן גלויות לעין כול, תירצתי לעצמי.

לקח לי פחות משלושים שניות להתמקד בשלוש תיקיות.

הוגו, דנקן.

וויט, טינה.

217.

217 היה קוד משטרתי לתקיפה שכללה ניסיון רצח. לא היה צריך
להיות גאון כדי לנחש שזה כנראה היה הדיווח המשטרתי על הירי בנאש.
הסתקרנתי. אבל היה לי זמן רק להצצה מהירה, הייתי חייבת לעשות
סדר עדיפויות. הצצתי לכיוון חדר השינה, והרמתי את קצה התיקייה
של הוגו באצבע אחת. התיקייה הייתה מחוספסת והבנתי, שבדיוק כמו
השירה בחדר השינה, גם היא כוסתה בשכבה עדינה של אבק.

בקושי הספקתי להציץ ברף העליון, צילום משטרתי לא מחמיא
מלפני כמה שנים, כששמעתי, ”מצאת משהו?”

שמטתי את התיקייה בכהלה, מרגישה את הדופק שלי מתגבר, ורק
אז קלטתי שנאש קרא לי מחדר האמבטיה.

התרחקתי מהשולחן ונשפתי. ”באה,” צעקתי חזרה חלושות.

כשחזרתי לחדר האמבטיה, הלב שלי נותר. פלג גופו העליון של
נאש היה עירום, חולצתו הלבנה הספוגה במים הייתה על הרצפה ליד
האמבטיה. והוא חיך. חיך כזה של גבר חתיך.

השילוב של החיוך עם חצי גופו העירום גרם לי לקפוא במקומי ולבהות בהערכה בנוף שמולי.

"אם לא תפסיקי להתיז מים לכל מקום, את תציפי את המספרה," נאש הזהיר את הכלבה שהתרוצצה מהקצה האחד של האמבטיה לקצה השני. הוא התיז עליה מים מהברז והיא פלטה סדרת נביחות צרודות אך שמחות.

צחקקתי. הגבר והכלבה פנו להסתכל עליי.
"החלטתי להכניס אותה לאמבטיה כדי לוודא שהיא לא תשתולל," אמר נאש.

חייו של הגבר הזה היו אולי מאובקים להחריד, אבל האיש היה גם גיבור בכל עצמותיו. שמץ האשמה שהרגשתי התפתח למהו גרול יותר, חד יותר, והודיתי למזלי הטוב שהוא לא תפס אותי מחטטת.

היה גבול דק בין סיכון הכרחי לבין טיפשות. הצטרפתי אליו על הרצפה, כורעת ברך על אחת המגבות המקופלות, מושיטה לו את הספל. "נראה שאתם נהנים," אמרתי, מנסה להישמע כמו אישה שלא פלשה לפרטיות של נאש.

השדונית הרטובה והקטנה הניחה את כפותיה הקדמיות על שולי האמבטיה והרימה את ראשה לעברנו בהערצה. זנבה המרופט הקרין שמחה, מתיז טיפות מים מלוכלכות לכל עבר.

"תראי אם את יכולה לתפוס אותה בזמן שאני שוטף אותה," הציע נאש, ממלא את הספל במים נקיים.

"בואי לפה, בתולת ים קטנה ושעירה."
עבדנו בשיתוף פעולה זה לצד זו, משפשפים, מסבנים, שוטפים וצוחקים.

בכל פעם שזרועו העירומה של נאש התחככה בזרועי, עורר הצטמרר. בכל פעם שנתקפתי בצורך להתקרב אליו, במקום ליצור מרחק בינינו, תהיתי מה לעזאזל לא בסדר איתי. הייתי מספיק קרובה כדי לראות את פניו מתכווצות, בכל פעם שהזיז את כתפו בדרך שהכאיבה לשריריו הפצועים. אבל הוא לא התלונן לרגע.

נדרשו לנו חצי שעה וארבע החלפות של המים, והכלבה הייתה סוף־סוף נקייה.

הפרווה המבולגנת שלה התגלתה כלבנה בעיקרה, כתמים כהים משובצים על רגליה. אוזן אחת שלה הייתה מנוקדת והשנייה הייתה בצבע חום ושחור.

"איך אתה מתכוון לקרוא לה?" שאלתי כשנאש הוציא את הכלבה מהאמבטיה. היא ליקקה את פניו בהתלהבות.
"אני?" הוא הרחיק את ראשו מהלשון הוורודה. "תפסיקי ללקק אותי."

"לא מאשימה אותה. יש לך פרצוף מתוק."
הוא שלח אליי את אחד המבטים היוקדים האלה שלו, ואז הניח אותה על הרצפה. היא התנערה, מתיזה מים ברדיוס של שני מטרים.

תפסתי את המגבת וזרקתי אותה עליה. "אתה מצאת אותה. יש לך את הזכות לתת לה שם."

"היה לה קולר. בטח כבר יש לה שם."
היא התפתלה בין ידיי כשייבשתי את גוף הפרווה הקטן שלה.
"אולי מגיע לה שם חדש. שם חדש להתחלה חדשה."
הוא בחן אותי לרגע ארוך עד שרציתי להתפתל מתחת למבטו. ואז הוא שאל, "את רעבה?"

"סקאוט? לאקי?" הצצתי למטה לעבר הכלבה הנקייה כשהכנתי קנקן קפה.

נאש הסתכל מעל מחבת הביצים שקשקש. "סקראפי?"
"לא. שום תגובה. לזלה?" צנחתי על הרצפה ומחאתי בידיי. היא התקרבה אליי וקיבלה בשמחה את הליטוף שלי.
"גיזמו? ספלינטר?"
"ספלינטר?" שאלתי בזעף.
"צב צבים צבי הנינג'ה", אמר נאש, כשרמז של חיוך נגלה שוב על פניו.

"ספלינטר היה עכברוש שגר בביוב."

"עכברוש עם כישורי אומנות לחימה", הוא ציין.
 "הגברת הצעירה הזאת צריכה שם אצילי", התעקשתי. "כמו פופי
 או ג'ניפר."

שום תגובה מהכלבה, אבל החיוך המרומז של הגבר בחדר הפך
 לגיחוך רחב ומשועשע. "מה עם באפי?"
 הסתרתי את חיוכי בפרווה של הכלבה. "ציידת הערפדים?"
 הוא כיוון את המרית לעברי. "בדיוק."
 "אני אוהבת את השם אבל עושה רושם שהיא אישה לכאפי,
 ציינתי."

הייתי יכולה ללכת לדירתי הסמוכה כדי להחליף בגדים, בזמן
 שנאש הכין ארוחת בוקר, אבל במקום, החלטתי ללבוש שוב את
 הסוויטשרט שלו ולהישאר. הוא – לצערי הרב – החליף בגדים והיה
 לבוש עכשיו בחולצה ובג'ינס נקיים.

כעת היינו חלק מסצנה ביתית ונינוחה. הקפה נחלט, גבר מדהים
 ויחף הכין כל מיני קסמים לארוחת הבוקר ליד הגז והכלבה הנאמנה
 רקדה לרגלינו.

נאש צלחת מנת ביצים על אחת משלוש צלחות הנייר שהניח
 בשורה ושם אותה בצד. הכלבה הקטנה זינקה מחיקי והרימה את
 כפתה לרגלו של נאש.

"סבלנות. תני לזה קודם להתקרר", הוא יעץ לה. יללתה הנוקבת
 גילתה לנו שאין לה כל עניין בסבלנות.

קמתי ושטפתי את ידיי. נאש זרק לעברי מגבת מטבח שהונחה על
 כתפו, ואז פיזר גבינה צהובה מגורדת על הביצים. באווירת שיתוף
 פעולה, מצאתי שני ספלים מלוכלכים על הדלפק ושטפתי אותם.
 הטוסטר פלט החוצה שני צנימים חומים ומפתים, בזמן שמזגתי את
 כוס הקפה הראשונה.

"מצאנו אותה בתוך צינור. אז מה דעתך על פייפר?" הציע נאש
 לפתע.

הכלבה הזדקפה, ואז התיישבה, מטה את ראשה.
 "היא אוהבת את השם הזה", ציינתי. "נכון, פייפר?"
 היא כשכה בזנבה הקטן בהסכמה.

"נראה לי שיש לנו זוכה," הסכים נאש.
מזגתי לספל השני, בזמן שהתבוננתי בו מניח את צלחת הביצים
על הרצפה. "בואי לאכול, פייפר."
הכלבה הסתערה, שתי כפותיה נוחתות על הצלחת בזמן שחיסלה
במהירות את ארוחת הבוקר שלה.

"היא תצטרך עכשיו עוד אמבטיה," אמרתי בצחוק.
נאש הניח צנים על כל אחת משתי הצלחות האחרות, ואז הניח
עליהן בגולמניות את התערובת של הביצים והגבינה.
"ועוד ארוחת בוקר," הוא אמר כשהוא מושיט לי צלחת.
יום אחד נאש מורגן יגרום אושר רב למישהי.
אכלנו כשאנחנו עומדים במטבח, מה שנתן לי הרגשה בטוחה יותר
ופחות ביתית מאשר לפנות מקום על השולחן. אף שלא היה לי אכפת
להציץ שוב בתיקיות האלה.

הייתי פה כדי לבצע משימה, לא כדי לסבך דברים באמצעות
התיידדות עם השכן החתיך בצורה בלתי הוגנת בעליל.
אפילו אם הוא הכין ביצים עם גבינה ממש טעימות. ונראה ממש
טוב עם החולצה הנקייה שלו ועיניו הפגועות. בכל פעם שיצרנו קשר
עין, הרגשתי... משהו. כאילו המרווח בינינו נטען באנרגיה שרק הלכה
והתעצמה.

"מה גורם לך להרגיש חיה?" הוא שאל לפתע.
"הא?" זאת הייתה התגובה השנונה שלי, פי מלא בביס האחרון
של הצנים.

הוא אחז בספל שלו ובהה בי, חצי מארוחת הבוקר שלו נותרה על
הצלחת.

הוא היה צריך לאכול. הגוף זקוק לדלק כדי להחלים.
"בשבילי זה היה פעם להיכנס לתחנת המשטרה. מדי בוקר, בלי
לדעת מה יקרה במשך היום, הרגשתי כאילו אני מוכן לכול," הוא אמר
כמעט לעצמו.

"ועכשיו אתה לא מרגיש ככה?" שאלתי.
הוא משך בכתפו, אבל הדרך שבה עיניו ננעלו עליי הייתה רחוקה
מלהביע אדישות. "מה איתך?"

"לנהוג מהר. מוזיקה רועשת. למצוא את זוג הנעליים המושלמות במבצע. לרקוד. לרוץ. לרדוף. סקס מיוזע ונואש."
המבט שלו הפך ללוהט ונראה כי הטמפרטורה בחדר עלתה בכמה מעלות.

צורך. זו הייתה המילה היחידה שיכולתי לחשוב עליה כדי לתאר את מה שראיתי בעיניים הכחולות האלה שלו, ואפילו זה לא עשה עימן חסד.

הוא צעד לעברי והנשימה שלי נתקעה בגרון הודות לשילוב פראי של ציפייה, אדרנלין ופחד. וואו. וואו. וואו.
הלב שלי עמד להתפוצץ. בצורה טובה לשם שינוי.
הייתי צריכה להתאפס על עצמי. אני לא מנסה להימנע ממעשים אימפולסיביים?

לפני שאיש מאיתנו הצליח לומר – או, אלוהים אדירים – לעשות משהו, הטלפון שלי צלצל, וחילץ אותי מהרעיון הגרוע שהתכוונתי לזנק לתוכו.

"אני, אה, צריכה לענות," אמרתי לו, מחזיקה את הטלפון שלי.
מבטו היה עדיין נעול עליי בדרך שגרמה לי להרגיש קצת נואשת.
אוקיי, בסדר. מאוד נואשת. וגם להרגיש חום של מיליון מעלות.
"כן," הוא אמר לבסוף. "תודה על העזרה."
"תמיד, תותח-על," הצלחתי לומר חלושות כשניסיתי לא לרוץ לעבר הדלת.

"היי, דיילי," אמרתי כשאני עונה לשיחה, בזמן שסגרתי את הדלת של נאש מאחוריי.

"לינה," זו הייתה הדרך של הבוסית שלי לומר שלום. דיילי מאטרהורן הייתה אישה יעילה, שלא השתמשה בשתי מילים כשאפשר היה להסתפק באחת. בגיל חמישים ושתיים, היא פיקחה על צוות של תריסר חוקרים, הייתה בעלת חגורה שחורה בקרטה והשתתפה בטריאתלונים, סתם בשביל הכיף.

"מה קורה?" בסוג העבודה שלנו לא הייתה שום משמעות לשגרת שבוע עבודה של תשע עד חמש בימי שני עד שישי, העובדה שהיא צלצלה בשבת בבוקר לא הייתה מדאיגה.

"אני יודעת שאת באמצע חקירה אבל הייתי רוצה להשהות את זה. אנחנו צריכים להיעזר בך במיאמי. רונלד איתר את התמונה הנעדרת של רנו בבית של ברון סמים שנעצר לא מזמן. אנחנו צריכים מישהו שיוביל צוות מחר בלילה, לפני שאיזה שוטר יחליט שהציור הוא עדות או נכס שצריך להקפיא. יש רק כמה אנשי ביטחון בשטח. זה אמור להיות קלי קלות בשבילך."

הרגשתי את ההאצה המוכרת של הדופק שלי, ריגוש מתגבר לנוכח המחשבה של חציית גבול בשביל עוד ניצחון.

אבל להוציא לפועל מבצע בתוך עשרים וארבע שעות לא היה סתם להסתכן, זה היה מסוכן ממש. ודיילי ידעה את זה.
לעזאזל.

"את מבקשת ממני להוביל צוות אחרי מה שקרה במשימה האחרונה?"

"את הצלחת במשימה. הלקוח היה מרוצה מאוד. ולא שמעתי אותך מתלוננת כשלקחת את הבונוס שלך."

"מישהו נפצע, הזכרתי לה. בגללי מישהו נפצע.

"לואיס הכיר את הסיכונים. אנחנו לא מוכרים פוליסות ביטוח ומתעסקים פה בניירת. העבודה הזאת מגיעה עם סיכון מסוים, וכל מי שאין לו את הביצים להתמודד עם זה מוזמן לחפש עבודה במקום אחר."

"אני לא יכולה לעשות את זה." אני לא יודעת מי משתינו הייתה מופתעת יותר כשהמילים האלה נפלטו מפִּי. "אני מתקדמת פה, ועכשיו זה לא זמן טוב לעזוב."

"בעיקרון, את עושה תחקיר מקומי. אני יכולה לשלוח מישהו אחר לשאול שאלות ולחפש אחרי דוחות של נכסים. למעשה, אני יכולה לשלוח כל אחד."

"אני מעדיפה להמשיך לחקור לעומק את מה שקורה פה," אמרתי, שותלת את עקבי ברצפה.

"את יודעת, יש משרה חדשה שמוצעת בהיי נט אסטס," אמרה דיילי, מנופפת במשרת החלומות שלי כלאחר יד, כאילו היה מדובר בזוג נעליים נוצץ של ג'ימי צ'ו.

"שמעתי שמועות", אמרתי כשהלב שלי קצת מאיץ.
מחלקת ההיי נט אסטס כוללת יותר נסיעות, משימות ארוכות יותר, מסווה עמוק יותר ובנוסעים גדולים יותר. היא גם כוללת יותר משימות סולו. זו הייתה המטרה הגדולה והמפחידה ששאפתי אליה, והינה היא פה לפניי.

"זה משהו לחשוב עליו. אני אעסיק מישהו עם ביצים, מישהו שלא מפחד ממצבים מסוכנים, מישהו שלא מפחד להיות הכי טוב."
"אני מבינה", אמרתי.

"טוב. אז אם תשני את דעתך לגבי מחר, צלצלי אליי."
"בסדר גמור." ניתקתי ותחבתי את ידי לכיס הקדמי של הקפוצ'ון של נאש.

חלק ממני רצה לומר כן. לעלות על טיסה, לחפור לתוך המידע המודיעיני ולמצוא דרך להיכנס פנימה. אבל החלק הגדול והקולני יותר שלי ידע שאני לא מוכנה עדיין להובלת צוות. הוכחתי את זה בצורה נחרצת.

והיה גם חלק קטן, שבקושי ניתן היה לשמוע אותו, שהחל להתעייף ממוטלים מחורבנים ושעות אינסופיות של מעקבים. החלק שסחב את נטל האשמה והתסכול בגלל מבצע שהשתבש. החלק שאולי מתחיל לאבד את החדות שלו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן